

J e g y z ő k ö n y v

a Közoktatás-politikai Tanács

2009. szeptember 22-én, kedden, 11 órakor
az Oktatási és Kulturális Minisztérium (Budapest V., Szalay u. 10-14.)
101. számú tanácstermében megtartott
ülésétől

Napirend:

1. Konzultáció a Magyar Köztársaság 2010. évi költségvetéséről szóló törvény közoktatást érintő fejezeteiről

Előadó: dr. Szüdi János szakállamtitkár

Elnököl: Pecsénye Éva, a szakmai szervezetek oldaláról

Jegyzőkönyvvezető: Varga Erzsébet (Magyar Gyorsírók és Gépírók Országos Szövetsége beszédgyorsíró szolgálat)

Az ülés résztvevői**Az országos pedagógus szakmai szervezetek képviselőiben:**

Dr. Dobos Krisztina
Kőrösiné dr. Merkl Hilda
Miklósi László
Pecsenye Éva

Az országos pedagógus szakszervezetek képviselőiben:

Menyhárt Pál
Muity Mária
Kerpen Gábor
Dr. Horváth Péter

Az országos szülői szervezetek képviselőiben:

Keszei Sándor
Novák János
Simonné Toldi Ágnes
Péli Lajosné

Az országos diákszervezetek képviselőiben:

Dr. Jásper András
Sági Imre

A helyi önkormányzatok érdekképviseleti szervei részéről:

Horváth Gézáne
Heltai Miklós
Vargha Károly

Az országos kisebbségi önkormányzatok képviselőiben:

Csikós Árpád
Dr. Schäffer István
Kanaki Lefter
Dr. Lásztity Jovánka (szakértőként)

A nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartók képviselőiben:

Bajzák Erzsébet
Mihályi Zoltánné

Az Oktatási és Kulturális Minisztérium és más, az oktatásban érdekelt minisztériumok képviselőiben:

Dr. Szüdi János (OKM)
Csillag Márta (OKM)
Bencze Péterné (PM)
Paulik Antal (MEH)
Ambrus István (OKM)
Móré Tamás (OKM)
Patay Péterné (OKM)

(Az ülés kezdetének időpontja: 11 óra 02 perc)

AMBRUS ISTVÁN: Hölgyeim és Uraim! A Közoktatás-politikai Tanács szeptember 22-ei ülésén a szakmai oldal elnököl – átadom a szót.

PECSENYE ÉVA, az ülés levezető elnöke – a továbbiakban ELNÖK: Köszönöm szépen a szót. Szeretettel köszöntöm a Közoktatás-politikai Tanács részt vevő oldalait. A szakmai szervezetek szóvivője Dobos Krisztina. Az országos pedagógus szakszervezeteké? (Kerpen Gábor.) Köszönöm. Az országos szülői szervezetek még nincsenek jelen. Az országos diákszervezetek? (Dr. Jásper András.) Az önkormányzatok érdekképviselői szervezetei részéről? (Horváth Gézané.) Kisebbségi önkormányzatok? (Dr. Schäffer István: Schäffer István, és szeretném mondani, hogy szakértőként jelen van dr. Lásztity Jovánka.) A nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartók? (Bajzák Erzsébet.) Az Oktatási Minisztérium oldalán? (Dr. Szüdi János.) Köszönöm szépen.

Megnyitom az ülést, és átadom a szót Kerpen Gábornak, akinek napirend előtti mondandója van.

KERPEN GÁBOR: Azt kérem az oldal nevében, hogy ebben a kérdésben kivételesen a szakszervezeti oldal minden tagja kaphasson szót. Kérem a Tanács beleegyezését.

ELNÖK: Megszavazzuk? (Szavazás.) Köszönöm szépen.

Kezdjük az ülést, átadom a szót az előterjesztőnek, dr. Szüdi Jánosnak.

DR. SZÜDI JÁNOS: Köszöntöm a Tanács megjelent tagjait. Nem élnék vissza azzal, hogy az anyagot mi terjesztettük elő. Röviden csak annyit tennék hozzá, hogy egy megkezdett napirend folytatásáról van szó, hiszen egy alkalommal a költségvetés alapelvein már végig tudott futni a tisztelt tanács. Akkor született egy olyan döntés, hogy a törvények benyújtása után visszatér rá a Tanács, és lesz majd még egy a módosító indítványok kapcsán. Úgy gondolom, hogy a kiküldött anyaghoz nem igazán van hozzátennivalóm, így visszaadom a szót a tisztelt elnök asszonynak.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A szakmai oldalé a szó.

DR. DOBOS KRISZTINA: Köszönöm szépen. Úgy vélem, hogy ha költségvetéssel kapcsolatos kérdéseinket és megjegyzéseinket egy körben mondanánk el, egyszerűbb lenne a dolog.

Először is szeretném jelezni, hogy az szmsz ellenében működünk, hiszen nem nyolc napon belül kaptuk meg az anyagot, másrészt nincs magnó, ami jó lenne, hogyha követné a tárgyalás menetét – természetesen a gyorsírás is nagyon fontos.

A szakmai oldal tudomásul vette, hogy az ország nehéz helyzetben van – ezt már az előző alkalommal is jeleztük –, ennek ellenére úgy érezzük, hogy az oktatást érintő elvonások nagyobb mértékűek, mint amit a szakmai kompetenciánk el tud viselni. Elsősorban három alapkérdést kell tisztázni. Az első, hogy ha ilyen mértékű az elvonás, akkor a közoktatás színvonala csökkenni fog, és ezt a szakmai oldal nem tudja támogatni. Azt gondoljuk, hogy a kormányzati politika is beruházásnak tekinti a közoktatást, és feltehető, hogy ha a jövőben javulni fog a gazdasági

helyzet, ehhez megfelelő képzettségű fiatalokra lesz szükség – akár szakmai, akár egyéb területen –, tehát az a politika, amelyik a beruházásunkat – az emberbe történő beruházást – csökkenti, elfogadhatatlan. *(Megérkeznek a szülői oldal képviselői.)*

Öt alapgondot szeretnék tisztázni, és azt követően kollégáim ki fognak egészíteni.

Nem tudjuk elfogadni, hogy a normatív finanszírozás csökken, így is az iskolák jelentős része feszített költségvetéssel dolgozik. Természetesen növekszik azoknak az eszközöknek az ára, amelyek bekerülnek, és azt a számítást nem tudtuk teljesen elfogadni, mert nem tudjuk követni, amely azt mondja, hogy azért csökken, hiszen a járulék és a gyermeklétszám csökkenése indukálja ezt a normatív csökkentést. Azt gondoljuk, hogy ebben jelentős problémák lesznek, különösen a kisebb településeken, a kisebb iskoláknál. Elsősorban azokat a foglalkozásokat fogják csökkenteni vagy teljesen megszüntetni, amelyek viszont a gyerek nevelése szempontjából rendkívül fontosak.

A második, amit nem tudunk elfogadni, az a szociális támogatásban a gyermekétkeztetésnek az egyharmaddal történő csökkentése. Az elmúlt időszakban mindegyik iskola hozzátett ehhez, mert nem volt elégséges az az összeg, amit megkapott, így nyilván a harmadára csökkentett összeg sem elégséges, tehát a gyerekeknek így nemcsak a tudása, hanem a léte, az étkeztetésből eredő léte is jelentős mértékben csökken, ami elfogadhatatlan.

A harmadik dolog: a minőséggel kapcsolatos csökkentések. Az elmúlt alkalommal is elmondtuk, pozitívan értékeljük, hogy például a tanártovábbképzés bekerült egy nagy kalapba, tehát mint mondat nem szűnt meg teljesen. Nem tudjuk azonban, hogy a nagy kalapból a tanártovábbképzés milyen mértékben fog részesülni – ezt majd később fogja a miniszter megállapítani –, hogy az igen sok jogcímből valóban kap-e a tanárképzés akkora összeget, kap-e olyan lehetőséget, mint ami eddig volt. Ha nem, akkor nyilvánvaló, hogy a minőséget rombolja.

Hasonló minőségrombolásnak tartjuk az érettségi egyharmadára való csökkentését. Az érettségi, ha úgy tetszik, a problémáival együtt mégis egy innovációs területe volt legalábbis a középiskoláknak. Közel sem jelenti azt, hogy megfizették az érettségiben dolgozó nagy tömegű pedagógust, de ha nem is tisztességes, legalább szakmailag indokolható összegeket kaptak. A mostani csökkentés alapvetően ezt az innovációt teszi tönkre vagy nullázza le. Azt gondolom, lassan vége felé jár annak a lehetősége, amikor a tanárok ingyen és bérmentve dolgoztak, miközben – nem akarok populista lenni – tapasztaljuk, hogy milyen összegek kerülnek kifizetésre máshol.

Legalább ennyire elfogadhatatlannak tartjuk, hogy az egyházi oktatási intézmények kiegészítő normatíváját 25 százalékkal csökkentik. Ha a kormány az egyházi intézmények megfojtásán dolgozik, azt hiszem, a szakmai oldal demokratikus gondolkodásával azt kell mondanom, továbbra is kitarunk a mellett, hogy minden intézménynek helye van, és szektorsemlegesen szüksége van a magyar közoktatásnak az egyházi intézmények működésére.

Végezetül elfogadhatatlannak tartjuk, hogy a közoktatási törvény módosítását – amit tizenöt pontban számoltam meg – a költségvetési törvény írja elő, és hogy mi mindenre kap felhatalmazást a miniszter, arról semmiféle tájékoztatást vagy előzetes anyagot nem kapunk, csak azt, hogy felhatalmazást kap a miniszter. A szándékait, ha nem is a rendeleteket, szeretnénk látni, legalább a fő irányvonalat, mert erről egyetlen szó sem jelent meg.

A lelegején kellett volna mondani: én úgy vagyok tájékozódva, hogy még mindig érvényben van a jogalkotásról szóló törvény, és ebben a költségvetésben a várható következményekről nem nagyon esik szó. A költségvetés társadalmi beágyazottságáról, illetve a költségvetési megszorítások várható következményeiről nem nagyon vagyunk tájékozódva. Rémképek sejlenek föl: ismét iskolabezárások, tanárelbocsátások. Nagyon jó, hogy a törvény

megtiltja, hogy év közben lehessen ilyet tenni. Ezzel egyetértünk, csak ha a kényszer szüli, akkor bizonyos a közoktatásban alapvető problémák lesznek.

Ez volt az első körben, és átadnám a szót.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A szakmai oldalnak további?

KŐRÖSINÉ DR. MERKL HILDA: Mindezekkel egyetértve egyetlen kérdésem lenne. A fővárosi és megyei közoktatás-fejlesztési közalapítványok támogatása törlésre került – áll itt az anyagban. Van egy zárójeles mondat, amely magyarázza, hogy az államtól kapott pénzekhez kapcsolódó adminisztrációra és fenntartási költségeire a pályázók pénzéből kerül sor. Mint tizenhat éve egy ilyen közalapítvány kuratóriumának tagja Pest megyében, a záró mondat ellen tiltakozom. A kérdés pedig az, hogy milyen formában mehet tovább, mert ez egy nagyon jó lehetőség volt, amivel nagyon sok iskola élt.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Közben üdvözlöm a szülői oldalt, akik közben megérkezettek. Ki a szóvivőtök? *(Simonné Toldi Ágnes: Simonné Toldi Ágnes, és egy-egy témához Péli Lajosné és Novák János is hozzászól.)* Köszönöm szépen.

A szakmai oldal részéről csak annyit szeretnék még mondani, hogy hiányzik a helyzetelemzés: miért pont ennyit, miért pont innen, miért pont onnan. Nem találtunk az anyagban olyan indokolást, ami magyarázná ezeket a tételeket, ezeket a megvonásokat.

Átadom a szót a szakszervezeti oldalnak.

KERPEN GÁBOR: A szakszervezeti oldal tagjai általában kifogásolják ezt a forráskivonást, azonban nem azonos mértékben és értelemben, tehát nincs a szakszervezeti oldalnak álláspontja ebben a pillanatban. Ezért is kértem, hogy mindenki hozzászólhasson, és köszönöm a Tanácsnak, hogy ezt lehetővé tette.

Én a PDSZ oldaláról megpróbálom röviden megfogalmazni.

Az egyik alapvetés – folytatva a szakmai oldal által elmondottakat –, hogy sem helyzetelemzés nincs, sem hatásvizsgálat a forrásvizsgálat következményeiről. Az elmúlt években is több tíz milliárdos volt évente, most úgy tűnik, az általános forráskivonás duplája történik a normatív támogatásokból. Vulgárisan szólva: be kéne tartani a jogalkotási törvényt – nem azért, mert a törvényeket illik betartani, hanem azért, mert nagyon komoly negatív hatása lesz a közoktatásra és a gyermekvédelemre általában.

Hogy a kormány bejelentette, hogy a hiánycél megőrzése a prioritás, ebből mi azt a következtetést vontuk le, hogy ez nincs tekintettel a hiánycél megőrzése ilyen módjának szociális következményeire. Ha ez igaz, amit gondolunk, és amit a költségvetés közoktatási fejezetei tükröznek, az messzemenőkéig elfogadhatatlan.

A PDSZ határozott álláspontja: a közoktatáson való ilyen mértékű megtakarítás ténylegesen azt fogja előidézni, hogy meg kell erősíteni a bűnmegelőzést és a bűnüldözést – és ezt én most a leghatározottabban mondom. Azt gondolom, ha nem az iskola, óvoda, kollégium neveli a gyereket, és a család sincs abban a helyzetben, akkor az utca fogja nevelni a gyerekeket. Ezt mi már évekkkel ezelőtt is mondtuk, de most határozottan alá kell húznunk, hogy paradigmaváltásra van szükség, különös tekintettel arra, hogy az oktatási kormányzat évek óta azt mondja, hogy minden gyermek egyaránt fontos, azt mondja, hogy esélyegyenlőséget kell teremteni, hogy nem beszélni kell, hanem a költségvetési forrásokat is hozzá kell rendelni.

Egészében elfogadhatatlan a több mint 60 milliárd forintos normatív forráskivonás, részleteiben pedig úgy látjuk, hogy ha az alapfokú művészetoktatásból ilyen mértékű forráskivonás történik – de ezt majd az MZTSZ részleteiben elmondja –, az az esélyegyenlőség irányába hat, illetve a gazdagok esélyegyenlőségét teremti csak meg.

A másik: a napközi támogatásából való forráskivonás pontosan azt erősíti, amiről az előbb beszéltem. Remélem, hogy csak sajtóhiba az 5-8. évfolyam napközitámogatásának nagyon nagy mértékű csökkenése, de remélem, az is sajtóhiba, hogy egyáltalán csökken ez a forrás.

Ami azt az érvelést illeti, hogy a teljesítménymutató bevezetése és az elért újabb évfolyamok nem mostani döntés, hanem korábbi, ez az érvelés nem korrekt, hiszen most történik ennek kapcsán több mint tízmilliárdos forráskivonás a rendszerből.

Ami konkrétan a közoktatás dolgozóit, és azon belül leginkább a pedagógusokat illeti – a béreket hagyjuk a délutáni szeánszra –, megszűnik a pedagógus-továbbképzési szakvizsga garanciája azáltal, hogy csomagba került. Ráadásul a csomagon belül is, ha minden pénzt erre fordítanak, akkor hozzávetőleg feleződik a pedagógus-továbbképzési szakvizsga támogatása. Ez abból a szempontból is elképesztő, hogy a kormány évről évre egyre több és többféle feladattal bízza meg a közoktatási intézményeket. Mivel nincs a pedagógust segítő kolléga garantáltan foglalkoztatva, minden pedagógusra hárul, ha ez a forráskivonás lehetetlenné teszi. Azt pedig csak tájékoztatásul – mert délutánra való –, hogy egyébként pedig foglalkoztatási feltétel a továbbképzésen való részvétel a pedagógusnak. Úgy tűnik, hogy ez csak kötelezettség marad, a továbbképzésen való részvétel finanszírozása szűkül.

Ami az általános elvet illeti, én azt gondolom, újra kellene tárgyalni ezt az egészet, merthogy a gyerek, az óvoda, az iskola, kollégium fontos. A kollégium azért is nagyon fontos – és természetesen nem kérünk forráskivonást –, mert a bejárások támogatása részben növekszik a költségvetési törvény szerint, de alapvetően szűkül a bejárési támogatás a kistérségben. Az pedig, hogy a kistérségi támogatás szűkül – udvariasan szólva – inkorrekt magatartás a kormányzat részéről, hogyha ezt pontosan olvastuk, mert egészen eddig arra nyomták az oktatás fenntartóit, hogy alakítsanak társulásokat.

Ami a szakmai oldal érzése, különös tekintettel az egyházi támogatások megvonására, ezzel párhuzamosan a normatíva csökkentésére, erről nekünk van egy nagyon rossz tapasztalatunk. Ha az önkormányzat nem tudja, nem akarja vagy nem képes ellátni közoktatási feladatait, akkor azt átadja más fenntartónak. A negatív tapasztalatunk az, hogy van olyan fenntartó, aki két évvel ezelőtt, augusztus közepén bedőlt, és nem lehetett tudni augusztus közepén, hogy a gyerek hová kerül, másrészt van olyan fenntartó a Dunántúlon, egy alapítvány, amelyik akár bért sem fizetett, és úgy tudom, az Oktatási Hivatal nem járt el ellene nagy eréllyel, hanem még az OM-azonosítót sem vonták el, amit szeptemberben kapott.

Sem az önkormányzati fenntartók nem fogják tudni sok helyen megtartani az intézményrendszert, sem a nem önkormányzati fenntartók. Én nem gondolom, hogy a kormány ezt komolyan gondolja. Ha komolyan gondolja, akkor ki kell mondani, hogy a kormány kivonul a közoktatás támogatásából, akár a 3,8-es hiánycél megtartása miatt. Teljesen mindegy, hogy mi miatt.

A PDSZ holnap egyeztet a közoktatásban érdekelt szakszervezetekkel, hogy milyen egységes lépéseket tud ez ellen tenni, ha a mai, illetve a következő egyeztetések nem vezetnének eredményre.

Köszönöm szépen, és szeretném, ha a PSZ folytatná.

DR. HORVÁTH PÉTER: A Pedagógusok Szakszervezete Országos Vezetősége mély megdöbbenéssel, felháborodással fogadta a közoktatásból való további forráskivonás mértékét. A legnagyobb felháborodást és a minden eszközzel való tiltakozás szándékát váltotta ki az, hogy a gyermekek mindenek feletti érdeke sérül súlyosan azzal, hogy a kedvezményes étkezés támogatása 65,3 százalékkal, az alapfokú művészetoktatás támogatása pedig 27 százalékkal csökken. A költségek szülőkre való áthárítása elfogadhatatlan. A szülők terhei a családi pótlék adóalapba vonásával már úgymint növekedtek, sokan küzdenek a megemelt lakáshitelek fizetésével, ezért az újabb teher növelni fogja az eddig is sokszor éhesen érkező gyerekek számát, azokat, akik elsősorban az intézményi étkezésre szorultak. Csökkenni fog a művészetoktatásra jelentkezők, a délutáni iskolai foglalkozásokra, napközibe járók száma, ami azon túl, hogy foglalkoztatási gondokat is okoz, azt jelenti, hogy nő a délután utcán csellengők száma, nő az esélyegyenlőtlenség.

Egyik kollégám azt mondta, örül, hogy a rendőrség támogatása növekszik, legalább lesz, aki vigyáz a gyerekekre.

Tiltakozunk az ellen, hogy a teljesítménymutatók és egyéb normatívák drasztikus csökkentése révén tízmilliárdok kerülnek ki az oktatás finanszírozásából. Ez több, mint amit az Új tudás program befektetni szándékozott az oktatásba. Az elvonás ellehetetleníti a közoktatást, minőségének csökkenését okozza.

Felháborító, hogy az oktatás minőségét erősen befolyásoló pedagógus-továbbképzésre és szakvizsgára fordítható összeg töredéke az eddig is kevesellt összegnek. Követeljük, hogy akár a tartalékok terhére is folytatni és finanszírozni lehessen a megkezdett továbbképzéseket. Későinek tartjuk az igénylés támogatásának, döntési rendszerének, folyósításának, elszámolásának és ellenőrzési szabályainak rendeletben való megállapításának 2010. március 15-éig szóló határidejét, hiszen a felsőoktatásban például már kezdődik a második félév, addigra már tudniuk kell az intézményeknek, hogy mit akarnak.

A Pedagógusok Szakszervezete sajnálatosnak tartja, hogy a szakkönyvvásárlási támogatás 72 százalékkal, 10 ezer forinttal csökken.

A Pedagógusok Szakszervezete számára – ez is délutáni téma, de elmondom – tűrhetetlen, elfogadhatatlan, hogy immár második éve nincs bértarifa-emelés, hogy elvonásra került a tizenharmadik havi bér, és a veszteséget enyhítő kompenzáció. A béren kívüli juttatások – kafetéria – elemeinek különböző mértékű megadóztatása pedig azt eredményezi, hogy az eddiginél több önkormányzat fogja elutasítani ezek folyósítását, ezáltal tovább sérül a reálkereset a közoktatásban.

Az önkormányzatokat és a benne a közoktatást érintő brutális elvonások miatt újra hangoztatjuk, hogy a Pedagógusok Szakszervezete a közoktatásba való beruházást, forrásbővítést fejlesztésnek, a társadalmi esélyegyenlőtlenségek leküzdésének leghatékonyabb eszközének, az ország versenyképessége kulcsának, a jövőben busásan megtérülő kiadásnak tartja, a durva elvonás pedig a társadalom tűrőképességét csökkentő, konfliktus- és agressziógerjesztő, rossz közhangulatot keltő lépés.

A Pedagógusok Szakszervezete álláspontját nyomásgyakorló eszközeinek bevetésével, akciók szervezésével fogja a közvélemény tudomására, nyilvánosságra hozni, kérve támogatását.

Pedagógusok Szakszervezete Országos Vezetősége, 2009. Budapest, szeptember 21.

Köszönöm szépen.

MENYHÁRT PÁL: A Magyar Szakképzési Szakszervezet nevében folytatnám, csak nem ilyen irodalmi szinten összefoglalva. A szakképzésben az alapszabályok csökkentése már eddig

is nehézségeket okozott, most meg még inkább. Az iskolák, szakközépiskolák és szakiskolák működésének alapfeltételeit veszélyezteti ez már, ugyanis mindenki tudja, hogy a szakképzésben rengeteg műhely van, eszköz, anyag stb., és egyes iskolák – sőt, nem is egyesek, hanem sokan – nem tudnak villanyt, gázt stb. fizetni. A szakképzési hozzájárulásból lehet eszközöket venni, de ezek üzemeltetésére egy fillért nem kapunk. Nagyon örültünk a közoktatás-fejlesztési közalapítványnak, mert amióta a szakképzési hozzájárulást a fenntartó és a központ kapta, azóta a cégek nem küldik a pénzeket: 5-6-7-8 millió forinttól esik el egy-egy szakképző intézmény, és ha már ott nem volt, akkor a közoktatás-fejlesztési közalapítvány más ágon juttatott a szakképzésnek.

Ugyan a tiszkeknél a központi épületeket, központi műhelyeket csodálatosra megcsinálták, van a városban összesen most már négy vagy öt, de azokban az intézményekben, akik kivették a szakképzést, és megmaradt az alapképzés, az infrastruktúra, a rendszer tönkre van. Öt vagy tíz éve, amióta igazgató vagyok, minden évben megkapjuk, hogy takarékoskodjuk ki a költségvetésből – ma már nem tudom kitakarékoskodni, leég az épület. Ezzel a csökkentéssel immár a minimumon van az iskola, alsó láncon ég.

Nálunk is a gyermek az első. A szakképzésben van a legtöbb hátrányos és halmozottan hátrányos helyzetű tanuló. Én különbséget tennék a támogatások megvonásában. Itt sem en bloc, hanem valamilyen rendszert kell kialakítani, hogy ne legyen éhező gyerek. Nálunk nincs éhező gyerek, mert vagy saját zsebből vagy iskolai költségen azért zsiros kenyeret kenünk a gyerekeknek, tehát nálunk nincs éhező, de intézményesen ne legyen.

A másik a tankönyvtámogatás. A szakképzésben 30-40-50 ezer forint egy tankönyv. Nemcsak a közismereti tankönyvről van szó. Egy igazi szakkönyv 7-8-9 ezer forint. Ezt a 9 ezer forintos könyvet az a hátrányos helyzetű gyerek nem tudja megvenni. Itt is egy kis differenciálásra lenne szükség. Én többször figyeltem már: a 100-200 gyerekből, akinek könyvet kell osztani, ugyan nem egyedülálló a szülő, hanem háromgyerekes, milliomos – de azért fölveszi a tankönyvtámogatást. Nem tudom kiszűrni, hogy igazán a szociálisan hátrányos helyzetű gyerek kapja azt a tankönyvet.

A szakképzésről annyit, hogy a 40-60 százalékos elméleti arány megváltozott: 30-70 százalék az új OKJ szerint, és törvényben is megjelent, hogy 14 éves is lehet, ami annyit jelent, hogy két évig kell a tanulónak az üzemben bent lenni, tehát ez is költségigényes dolog. A harmadik évben nem biztos, hogy ki lehet most már tenni cégekhez a gyerekeket, hanem bent kell tartani őket az iskolában.

Nem ragozom a szakképzés helyzetét. A vizsgaköltségek elvétele... Hányszor a saját megtakarított pedagógusbéreinkből fizettem ki, mert 1800 forintért senki nem jön el. Megemelték a vizsgáztatási napokat is: eddig három volt, most már öt az új OKJ szerint. Bonyolult, rengeteg feladattal jár.

Ha már segíteni szeretnénk a pedagógusokon – ha anyagilag nem is –, nem sorolom fel azt a tizenöt lépést, amivel a pedagógusokat már lenulláztuk – az az 50 százalékos béremelés, amit kaptak, annak már vége, már visszaadjuk lassan. A gyereklétszám-csökkenéssel – összesen valami 20 ezer gyerekekkel kevesebb – megint csak iskolát fog bezárni a fenntartó, ami pedig pedagógus-elbocsátással jár. Annyit hadd jegyezzen meg, hogy a saját iskola-összevonásunk miatt 42 pedagógust kellett elbocsátanom, és annak a lelki terhét magamra vennem. Ez nem olyan egyszerű dolog, hogy fogom, és az utcára teszem a pedagógust. Nagyon sok pedagógust elhelyeztem kollégiumban, itt, ott, amott, de ez is a vége már. Ha feladatot adunk egy pedagógusnak – ahogy a továbbképzést elvárjuk tőle –, akkor azt támogatni kell. Ha benne van a

törvényben, hogy teljesítményértékelés van, a mögé teljesítménynormatívát kell tenni, másként nem lehet.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A szakszervezeti oldalon van-e még?

MUIITY MÁRIA: Muity Mária vagyok, a Zeneművészek és Táncművészek Szakszervezetének képviselőjeként. Nagy tisztelettel kiosztottam az állásfoglalásunkat a tanács tagjainak, most pedig szeretném nagyon röviden, súlyozva összefoglalni a jelentősebb kérdéseket. Hangsúlyozni szeretném, hogy álláspontunkat a Magyar Zeneiskolák és Művészeti Iskolák Szövetségével, azaz a szakmai szervezetünkkel egyetértésben alakítottuk ki.

A területünk sajnos az a terület, amelyet az elvonás a legsúlyosabban, a legdrasztikusabban érint. Teszik ezt olyan területtel, ami az elmúlt időszakban egyedülálló módon önként vállalt egy olyan fajta megmérést, amiből győztesen került ki. Az Európai Zeneiskolák Szövetségének elnöksége is gratulált ehhez az eredményhez. Saját magunk közül kiszűrtünk száz olyan intézményt, amely erre a támogatásra méltatlan volt, így százezerrel csökkent körülbelül a támogatást igénybe vevő növendéklétszám.

Az elvonások mértéke nagyon-nagyon nagy. Közel 30 százalékkal csökken az alaptámogatás összege, de a másik pillérünk, a pályázható támogatás is 50 százalékkal. Mindkét szervezet elfogadhatatlannak tartja ezt.

A szülőkre hárítandó feladat, ami kompenzálná ezt a kiesést, 5 és 30 százalékból határozza meg azt a terhet, amit az önkormányzat saját hatáskörében kiszabhat. Mi úgy ítéljük meg, hogy ez az összeg nem az 5, hanem inkább a 30 százalékkal számol, amit egyre kevesebb szülő tud majd megengedni magának, hiszen Magyarország lakossága egyre inkább elszegényedik.

Aggályaink vannak azzal kapcsolatban, hogy akárhány százalékos emelést is mikor lehet bevezetni, hiszen egy tanévre egyszerre kell megállapítani a térítési díjat. Ezen felül az is aggályosnak tűnik, hogy a szülő tulajdonképpen egy tizenkét évfolyamos iskolába írja be a gyermekét, vagyis azzal a gyerekekkel, aki most előképzőként benne van a rendszerben, tizenkét évig nem történhet már semmiféle változtatás, hiszen a szülő a gyereke számára ezekkel a feltételekkel létesített jogviszonyt.

Tisztelettel kérjük és javasoljuk, hogy legyenek további egyeztetések. Kérjük az oktatási kormányzat támogatását, és szeretnénk olyanban megállapodni, ami kevesebb terhet róna erre a területre. Én úgy gondolom, nem ezt érdemli ez a terület.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A szülői oldalon Simonné Toldi Ágnes.

SIMONNÉ TOLDI ÁGNES: Köszönöm szépen. A szülői oldal maximálisan egyetért a szakmai és a szakszervezeti oldal által elmondottakkal, tehát erre nem szeretnék kitérni – már csak azért sem, hogy az időt ne húzzuk.

A szülői oldal számára a gyermek napközbeni ellátása, az ingyenes intézményi étkezés okozza egyik legnagyobb problémát, és az óvodai-iskolai-kollégiumi étkeztetési normatíva drasztikus csökkentése. Álláspontunk szerint ez legalább másfél-kétmillió gyermeket érint, ugyanakkor az is köztudott, hogy egyre emelkedik azon gyerekek száma, akik csak az iskolában

esznek meleg ételt. Javasoljuk tehát, hogy a jogszabálytervezet alkotója módosítsa ezt. A legfontosabb lenne, hogyha figyelembe venné a gyermek mindenképp felett álló érdekét.

A tanulói tankönyvtámogatás reálértéke évek óta csökkenő, ugyanakkor a szülői oldal már nagyon sokszor hangoztatta mind a testület ülésein, mind a sajtón keresztül, hogy ez a tankönyvtámogatás igazságtalan és diszkriminatív, mivel ingyenes tankönyvet kaphat a több százezer forintot vagy akár milliót meghaladó jövedelemmel rendelkező szülő is, az egy-kétgyerekes családok pedig be sem kerülnek a rendszerbe, ha egy-két-háromszáz forinttal túllépik a határt.

Véleményünk szerint a válság nem fog megszűnni, hiába próbál az állam a bérből és fizetésből élők tankötelezettségét teljesítő gyermekeinek keresztül elvonni a kötelező közoktatási közszolgáltatásból, miközben a pártok finanszírozása változatlan marad: ugyanannyi pénzt fognak kapni a választásokra, mint a korábbi években.

Én ennyit szerettem volna elmondani, és átadom a szót Péli Lajosnének.

PÉLI LAJOSNÉ: Köszönöm szépen a szót. Külföldi felmérések szerint a sérült gyerekek integrálásában jócskán lemaradtunk, és ugyancsak lemaradtunk az erre felkészítő tanár- és továbbképzésben. Az integrált oktatás lehetőségének előfeltétele a korai fejlesztés, és folytatása a fejlesztő felkészítés, amit csökkenteni kívánnak. Nem csökkenteni kell pedig a hozzájárulást, hanem emelni, mert ezek nagyon fontos feladatok, előfeltételei az integrálásnak.

A másik téma, amit mindenki megemlíttet, de nem lehet elégszer hangsúlyozni: a szervezett étkeztetésnek több mint 40 ezer forinttal való csökkentése. Ez megdöbbentő. A gyerekek egy része – és nem kis része – már eleve reggeli nélkül megy az iskolába, és hogyha a szülőkre hárítják ezt a költségtöbbletet, akkor az ebédből is kimaradnak. Ezt mindenképpen meg kell akadályozni. Ráadásul a gyerekek figyelmére és tanulásban való aktív részvételére is kihat – mindenki tudja –, ha éhesek.

NOVÁK JÁNOS: Köszönöm a szót. Egyetértek azokkal, akik részletesen taglalták, hogy mik azok a területek, amikkel kapcsolatban nem értenek egyet az elvonással. Én ezt azzal egészíteném ki, hogy az oktatás területéről semmilyen elvonással nem értek egyet. Nagyon szűk látókörű gondolkodás, hogy a válság rendezése miatt az oktatásról mondjunk le. Nem akarok vulgáris lenni, de mindenki tudja, hogy a régi világban, akármilyen szegény volt egy család, ahol hat-nyolc-tíz gyermeket neveltek, a legnagyobb áldozatok árán is tanítottak egyet, mert az a szegény ember tudta, milyen fontos, hogy legyen egy tanult ember a családban. Az oktatás kitörési pont – állandóan ezt halljuk. Arató államtitkár úr azt mondta augusztus 25-én, a tanév kezdetén, hogy ebben az évben nem lesz probléma, és a legfontosabb dolog, amire figyelnek, hogy erősödjék az esélykiegyenlítés. Én azt hiszem, ezzel a költségvetési javaslattal éppen az nem erősödik. Vagy az volt a helytálló, vagy ez – a kettő együtt biztosan nem.

Nagyon szűk látókörű gondolkodás, hogy amikor problémánk van, a jövőbe való befektetést, az arany tojást tojó tyúkot esszük meg.

Csak két dolgot szeretnék kiemelni. Mivel mérnök vagyok, tudom, hogy a szakiskolai és a szakközépiskolai képzés mit jelent, és azt is tudom, mennyi probléma van vele. Hosszú ideig el lehetett odázni. A rendszerváltoztatás után, amikor a gyáraink becsuktak, mert általában külföldi kézbe kerültek, csak a piacra volt szükség, akkor nem volt baj, hogyha a szakiskolai és a szakközépiskolai képzést elhanyagolták. De az eltelt húsz év kezd új helyzetet teremteni, és olyan mértékben szorít a szakképzéssel kapcsolatos probléma, amilyen mértékben a felsőoktatásban a természettudományi képzéssel kapcsolatos probléma. Mindenki tudja, mekkora

gond ez, és alig van lehetőség, hogy a természettudományi területre irányítsák a gyerekeket. Nem kell elmondani, mindenki jobban tudja ezt nálam. Ezen a területen különösen figyelembe venném az étkeztetési és a szociális támogatással kapcsolatos kiadásokat: ezeket növelni kellene, nem csökkenteni.

A másik vesszőparipám az alapfokú művészetoktatás. Ez hatalmas érték a magyar közoktatásban, így, amit Mária mondott, azokat az elvonásokat, és azoknak a vizsgálatoknak az eredményeit figyelembe véve, tényleg olyan sokkot kellett kiállniuk, az a csoda, hogy egyáltalán még léteznek. Ezt az értéket meg kellene tartani, így ezen a területen sem elvonást, hanem emelést szeretnék javasolni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Diákszervezetek?

DR. JÁSPER ANDRÁS: Igyekszem rövid lenni. Egyrészt az előttem szólók már részletesen elmondták, milyen problémák vannak, én csak egyet szeretnék kiemelni. A mondatban szerepel egy mondat, mely szerint nem nyúl hozzá az alapellátáshoz, csak az azon túli területeken van elvonás, magyarul, hogy az alkotmányos kötelezettségnek továbbra is eleget tesz. Én az anyag alapján ezt vitatom. A kollégiumi ellátással kapcsolatos elvonásokból ugyanis az következik, hogy akiknek a kollégium nem jutalomműködés, nem azért vannak ott, mert az a legeslegjobb hely, hanem azért, mert másként nem tudják teljesíteni a tankötelezettségüket, ezekkel a megnövekedett terhekkal veszélybe kerül a tankötelezettségük teljesítése, ami pedig, azt gondolom, az alapellátást érinti.

A többi szociális megvonásról, illetve a szakmai pénzek megvonásáról nem szólnék. Nyilván a diákoldal számára elfogadhatatlan a közoktatásból az ilyen típusú kivonás. Mi is úgy érezzük, hogy az ENSZ gyermeki jogi egyezményben megfogalmazott „a gyermek mindenek felett álló érdeke” nincs figyelembe véve, ha tetszik, ebben az esetben megint csak nemzetközi egyezményvel ellentétes a költségvetésünk.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Helyi önkormányzatok!

HORVÁTH GÉZÁNÉ: A TÖOSZ részéről péntekre készül egy összefoglaló anyag, ők azt nyilván leadják. A MÖSZ képviselője jelen van, röviden szólni kíván, a KÖSZ részéről pedig jómagam is írásban fogok benyújtani egy anyagot, ugyanakkor megjegyezném, hogy egyetértünk a szakmai, illetve a szakszervezeti oldallal is: nagyon jól látják az önkormányzatok helyzetét a költségvetésen belül. Hogy az önkormányzat nem akarja, olyan nincsen: az önkormányzat nem tudja majd finanszírozni mindazt, ami hiányzik, különösen a kistérségi, illetve többcélú társulásoktól elvont támogatást. Ugyanakkor támogatnunk kell magát a kistérséget is, hogy működőképes maradjon, miközben van olyan iskolánk, ahol 90 százalékos a rendszeres gyermekvédelmi kedvezményben részesülő gyermekek aránya – vajon hogyan lesz az étkeztetés? De nem részletezem, leírtuk. Átadnám a szót a Magyar Önkormányzatok Szövetsége képviselőjének.

HELTAI MIKLÓS: Az elhangzottakkal egyetértve, kiemelnék néhány dolgot.

Remélhetőleg az előterjesztő nem vár helyeslést az előirányzatok csökkentésével kapcsolatban sem általánosságban, sem részleteiben. Szeretnénk leszögezni, hogy a következményekért a politikai felelősséget teljes mértékben az előterjesztők viselik. Egyet nem

értésünket ennek világossá tétele céljából fejezzük ki. Az előterjesztés egészével, és különösen az alábbi részleteivel kapcsolatban:

A kedvezményes étkeztetés előirányzatainak drasztikus csökkentése.

Az érettségi vizsgák előirányzatainak drasztikus csökkentése – jóllehet, megvan a véleményem, mint 47 éve gimnáziumban tanító tanárnak, az érettségi vizsgák lebonyolításának jelenlegi, abszolút, minden szempontból pazarló rendszerével kapcsolatban.

Kifogásoljuk továbbá a kéttannyelvű oktatási előirányzatok megszüntetését.

Nem értjük az egyházi kiegészítő támogatás 22 százalékos kirívó csökkentését. Indokolatlanul nagyobb, mint a többi, 10 százalékosnak mondott csökkentés.

A művészeti iskolák normatíváinak elfogadhatatlan mértékű csökkentésével sem értünk egyet.

Javaslatokat nem teszünk, mert ez az előterjesztő dolga és felelőssége. Bizonyára található az előirányzatok között olyan fölöslegesek, mint az úgynevezett komprehenzív oktatás támogatása, amelynek megszüntetését nem fájlaljuk.

József Attilával szólva: „Proletár, folytatom, de unnád”. *(Derűtség.)*

A különösen erős tiltakozásokat figyelembe véve bizonyára képesek a jelenleginél valamivel mégis elfogadhatóbb előterjesztést készíteni – tegyék azt!

ELNÖK: Parancsoljon!

VARGHA KÁROLY: Köszönöm szépen. Sok minden elhangzott, nem szeretném ismételni. Biztos, hogy a költségvetésben az oktatásból való ilyen mértékű kivonással egyszerűen nem lehet egyetérteni. Az is biztos – illetve nem biztos, de úgy gondoljuk –, hogy a tervezett intézkedések nem alkotnak egy koherens rendszert. Mélységesen egyetérték vele, hogy ha már az oktatásról beszélünk, akkor egyéb, más területeket is figyelembe kellene venni: például, hogy mi lesz a bűnmegelőzéssel, mi lesz a szociális ellátással. Önmagában csak az oktatáson spórolni ilyen mennyiségben, ilyen minőségben, azt gondolom, nem elfogadható számunkra.

Miután ez egy politikai tanács, talán megbocsátják nekem, ha azt mondom, hogy Tony Blair, aki nem volt akárki, jelentős európai politikus volt, amikor megkérdezték, azt mondta, szinte lehetetlen feladatot kell végrehajtaniuk, mert megszorítások közepette kell fejleszteni az oktatást. Azt mondta, három prioritása van az ő politikájának: az oktatás, az oktatás és az oktatás. Mire az ellenzék képviselője, aki korábban volt miniszterelnök, azt válaszolta, hogy náluk is, csak nem ebben a sorrendben. *(Derűtség.)* Magyarán, az angol társadalom, politikai hovatartozás nélkül fontosnak tartotta az oktatás fejlesztését, az oktatás finanszírozását. Azt gondolom, ez lehetne egy európai példa.

Szeretnék egy konkrét dolgot is szóba hozni az általánosságokon kívül. Ez a konkrét dolog pedig a közoktatási közalapítványok ügye. A közoktatási közalapítvány egy olyan lehetőség, amelyik a helyi önkormányzatok számára mind a megyei, mind a települési önkormányzatok számára lehetőséget biztosít, hogy a helyi problémákat jól ismerő emberek, a helyi ügyeket jól ismerő emberek tudjanak dönteni egy bizonyos összegről, hogy ezzel segítsék a helyi problémák megoldását, a helyi oktatás fejlesztését. Ennek elvonása két szempontból is hibás. Egyrészt, mert rossz az üzenete. Arról szól, hogy nem tartja fontosnak az oktatási kormányzat, egyáltalán a kormányzat azt, hogy helyben, öntevékeny módon oldják meg az emberek a saját problémáikat. És rossz az üzenete azért is, mert ahogy a hölgy mondta, kizárt dolog, hogy az oktatásból elvont pénzeket a települések – kis- és nagytelepülések, beleértve a megyei jogú városokat is – a saját költségvetésükből pótolni tudják. Nem tartozik ide, de nagyon

jól tudjuk, hogy az önkormányzatokat is jelentős elvonások fogják terhelni, tehát lehetetlenség, hogy ezeket az összegeket az önkormányzatok pótolni tudják. A megyei közoktatási közalapítványoknak van rendszeresen egy tavaszi és egy őszi konferenciája. A legutóbbi, őszi konferencia, ahol mindenki megjelent, aki ezekben az ügyekben érdekelt, Győrben volt. A győri konferencia felhatalmazta a szövetség titkárát, hogy egy levelet írjon a miniszter úrnak, és egy levelet írjon az Országgyűlés Oktatási Bizottsága elnökének. Ezek a levelek megszülettek, el is küldték őket. Nem szeretném az egész levelet ismertetni, de, ha megengedik, két bekezdést felolvasnék belőle:

Intézménylátogatásaink és a finanszírozásban kialakult helyzet mély ismerete ezért arra készítetnek bennünket, hogy egységesen kérjük a döntéshozók támogatását az ország lehetőségeihez képest a finanszírozás konszolidálására a magyar oktatásügy, az abban részt vevő tanulók, szülők, pedagógusok nevében is, hiszen a közalapítványok küldetésében az ország szellemi jövőjének alapszintű biztosítása mint államérdek fogalmazódik meg. A közoktatási közalapítványok elkötelezettek a rájuk bízott feladatok lehető legoptimálisabb elvégzésében. A kuratóriumok tagjai önként, díjazás nélkül, kizárólag a gyerekek, tanulók érdekeinek figyelembevételével végzik munkájukat. Tisztelettel kérjük jelzésünk átgondolását, a megfelelő fórumokon történő megvitatását és segítségét. A levél 2009. május 11-én kelt, aláírta Hajdu Sándor, a Közoktatási Közalapítványok képviselőjében – ő a titkár –, és aláírta dr. Horváth Tamás. Szeretném elmondani, kik azok, akik támogatták ennek a levélnek az elküldését: Mester Sándor, Katona József, dr. Hajnal Lajos, Gál János, Burza Mária, Pleizer Lajos, dr. Báthory Zoltán, Papp András, Tamku Attila, dr. Horváth Tamás, Szabó József, dr. Kálmán Attila, Bratinkáné Magyar Éva, Pál Tamás, dr. Undi Jánosné, dr. Jánosi Zoltán, Bajszné Kiss Magdolna, dr. Borsi Lőrinc, dr. Borosán Gyula – és jómagam is aláírtam.

Nem kaptunk rá választ a mai napig. Tisztelettel kérem az oktatási tárcát, tisztelettel kérem miniszter urat, hogy ezt a levelet fontolja meg, és egyeztetés, átgondolás után várjuk tisztelettel a válaszukat.

Azt gondolom, hihetetlenül fontos segítség egy kis faluban, egy településen, egy óvodában, ha bizonyos fejlesztéseket – legyen szó akár tartalmi, akár épületben, épületben, építményben, feltételrendszerben történő fejlesztésről – saját maguk elvégzik, és lehetőségük van ehhez bizonyos összegekre pályázni. Ezek nem nagy összegek: az egész tavalyi költségvetésben 500 millió szerepelt az egész országra. Ez már csak a harmada annak, ami például három évvel ezelőtt. Egy-egy megyei közalapítványhoz 10-12 millió forintos összeg jut, de ezek a kis összegek is igen nagy segítséget adnak egy intézménynek, és magának az intézménynek a belső életére is jó hatással vannak.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kisebbségi önkormányzati oldalé a szó.

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: Tisztelt Közoktatás-politikai Tanács! A kisebbségekhez tartozóknak már előbb elkezdődött ennek a feltételromlásnak a megvalósulása. Emlékeznek rá, amikor a kistérségeket létrehozták, tiltakoztunk az ellen, hogy a gyerekeinknek el kell hagyniuk a falut. Ezek mind kisiskolák voltak, bekerültek a központokba.

Most a kisebbségi oktatást teljes egészében érinti az összes probléma, hiszen ezek a gyerekek nagyrészt már nem a falujukban tanulnak, hanem más községekben, városokban, ami azt jelenti, hogy az étkeztetés természetesen vonatkozik rájuk. A középiskolások nagy része

kollégiumban lakik, hiszen nem lehet másként megvalósítani. A kollégiumi problémák szintén jelentkeznek így.

Mivel a kisebbségi önkormányzatoknak nincs saját bevételük, nem tudnak élni azzal a hangzatos alkotmányban foglalt jogukkal, hogy kulturális autonómiát valósítsanak meg, hiszen ezeket az iskolákat fönn is kéne tartani, de nincs miből. Nem tudja átvenni, nem tud érte tenni, ha pedig átveszi, hasonló sorsra jut, mint más, nem önkormányzati fenntartású iskolák.

Ami az utóbbi időben nálunk nagyon aggasztó, és szeretném rá felhívni a figyelmet, mert ez túl is mutat a gazdasági problémákon, az pedagógushiány. Felhívtuk a figyelmet már korábban rá, hogy az egyetemek saját hatáskörébe tartozik a pedagógusképzés irányának kijelölése. Nemzetiségi nyelvű szaktanári képzés Magyarországon nincs. Nem csak azért, mert nem jelentkeznek rá a gyerekek, hanem azért, mert egyszerűen be sem indítják. Lehet, hogy az elkövetkezőben már magyar nyelvű pedagógusképzés sem lesz. Ha ismerik az idej adatokat, az érdekes képet mutat például matematikából, fizikából stb.

Ez annyit jelent nálunk, hogy a nemzetiségeknek minimum 50 százalékban az adott nyelven kell tanítaniuk a szaktárgyakat. Miután Magyarországon nem tudják megoldani, vendégtanárt kellene alkalmazni. Vendégtanár ezért a pénzért nem jön el tanítani. Államközi szerződések ugyan vannak – például a németet illetően –, de pontosan a németországi oldalról egyre kevesebb vendégtanárt küldenek Magyarországra. Ebből az következik, hogy az iskolák nem tudják ellátni a feladataikat, mert nincs, aki tanítsa a gyerekeket. A pedagógusok tapasztalataink szerint elhagyják a pályát. Miután ezek kétnyelvű szakemberek, nyilván könnyebben találnak esetleg a versenyszférában is helyet, de az utóbbi időben azt tapasztaljuk, hogy aki meg akar maradni a pedagóguspályán, az a mi területünkön elhagyja az országot. A német oktatásban középiskolai szinten tapasztalható, hogy a pedagógusok egy része egyszerűen külföldön vállal munkát, mert nem tud megélni abból a keresetből, amit itt kap.

Én úgy gondolom, egy idő után ebből óriási problémák fognak adódni, ami nemcsak szakmai, nemcsak gazdasági, hanem politikai területen is jelentkezhet, mert egy ország hitelességét mutatja, hogy ő maga hogyan viselkedik a kisebbségeivel. Az a véleményünk, hogy ez Magyarország tekintetében meglehetősen sok kívánnivalót hagy maga után. Akkor lesz hiteles, hogyha ezt megpróbálja rendezni. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartóké a szó.

BAJZÁK ERZSÉBET: Világosan látjuk, hogy a költségvetési tervezet az egész közoktatásra milyen súlyos terheket rak, de azt is látjuk, hogy valóban – ahogy már meg is fogalmazódott – azért az egyházi intézmények még több terhet fognak viselni, ha így marad.

Egyetértünk a felsorolt tételekkel, az azok elfogadására vagy nem elfogadására irányuló megállapításokkal. Úgy látjuk, hogy a közoktatási törvényben a költségvetési törvény miatti módosítások tényleg a legerőteljesebben ezt a szektort fogják sújtani. Ebből szeretnék egy-két momentumot kiemelni.

A közoktatási feladatellátási érdek miatt eddig is kellett közoktatási megállapodást kötnie a helyi önkormányzatnak az egyházi intézménnyel. Most azonban közoktatási feladatnak kell számítani a módosítás szerint azt is, hogyha egy egyházi intézmény önkormányzati tulajdonú épületben bérleti díjat fizet, vagy pedig ha valamilyen támogatást kap a helyi önkormányzattól. Ezzel összefügg a következő módosítás is: az egyházi kiegészítő támogatásból levonják azokat az összegeket, azt a támogatást, amit a helyi önkormányzat nyújt a saját területén működő egyházi intézménynek. A kiegészítő támogatás működési költségekre adott támogatás az államtól. Ha a

helyi önkormányzat a saját területén működő egyházi intézményt valamennyi összeggel támogatja, azt azért teszi, hogy lehetőséget adjon az intézménynek arra, hogy kiemelt foglalkozásokat, kiemelt tehetséggondozási programokat tudjon szervezni a saját önkormányzatának területén élő, egyházi iskolába járó gyerekek számára. Ha ezt a kiegészítő támogatásból levonják működési költségként, azt gondoljuk, hogy az elfogadhatatlan. Annál is inkább, mert a Vatikáni Szerződésben foglaltakkal ez semmiképpen nem egyeztethető össze.

A módosításban áll, hogy az egyházi kiegészítő támogatásra való jogosultságról az oktatási miniszter dönt. Ez szintén nem harmonizál a Vatikáni Szerződésben foglaltakkal. Annál kevésbé, mert ez egy nemzetközi szerződés.

A közoktatási törvény módosításában szerepel az is, hogy az oktatásért felelős miniszter rendeletben szabályozza az egyházi intézményfenntartókat megillető kiegészítő támogatás igénylésének, elszámolásának stb. feltételeit. Erre az oktatási miniszter nyilván rendeletet ad ki. Több kísérlet is történt már az elmúlt időszakban, hogy egy ilyen rendeletben ezeket az időpontokat, határidőket szabályozzák és korlátozzák, olyannyira, hogy ezek ellen minden egyház fölemelte a szavát. Teljesen lehetetlenné tenné az igénylés és az elszámolás időpontjainak ez a nagyon erőteljes korlátozása, hogy valóban meg tudják tenni egy ekkora iskolarendszer esetében, mint amit a három történelmi egyház működtet.

Amennyiben ezek megvalósulnak, az egyházi intézmények valóban rendkívül súlyos helyzetbe, a működésképtelenség határára sodródhatnak.

Köszönöm szépen.

MIHÁLYI ZOLTÁNNÉ: Én csak egy kérdést szeretnék feltenni, és a közoktatási törvény módosításával kapcsolatban egy mondatot szeretnék elmondani.

A kérdésem pedig úgy hangzik, hogy a közoktatási törvénynek ez a módosítása megjárta-e már az egyházi egyeztetés bármilyen szintjét? Tekintettel arra, hogy én egy kicsit kívülről nézem, nem tudok róla, hogy találkoztak volna az egyházak – mi is két napja kaptuk, én legalábbis biztosan tegnap este.

A másik: szeretnék visszautalni arra, amit a kolléganő mondott. Valóban két éve zajlik a 20-as kormányrendelet valamiféle módosítása. A történelmi egyházak ragaszkodtak ahhoz, hogy törvényi szintre legyenek ezek emelve. Itt most látható a törvényi szintre emelés, mely szerint a 81. § (15) bekezdése, illetve a 94. § (j), (n)-(o) stb. bekezdésében felhatalmazást kap az oktatási miniszter vagy a kormány, hogy ezt rendeletben szabályozza. Törvényi szintre lett emelve az, hogy mit kell rendeletben szabályozni, ami ellen mi gyakorlatilag két éve tiltakoztunk, tekintettel arra, hogy valóban az egyházi intézmények finanszírozásáról államközi megállapodás szól, ott van az egyházi törvény, és ezek az elmúlt tizennyolc évben jól működtek. Nem hinném, hogy az utóbbi két évben elromlottak volna. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Minden oldal ismertette az álláspontját. Átadom a szót Szüdi János úrnak.

DR. SZÜDI JÁNOS: Tisztelt Közoktatás-politikai Tanács! Nincs köztünk vita abban a megállapításban, hogy nagyon nehéz dolog a megszokottól eltérő költségvetési törvényt tárgyalni. Ez pedig eltér a megszokott költségvetési törvényektől. Eltér, mert a realitásokra és a lehetőségekre épít. Arra épít, hogy mit lehet megvalósítani és milyen módon, figyelembe véve azt a forrásátcsoportosítási lehetőséget, amelyről talán még nem esett szó, de kiküldtük a kollégáknak, a különböző, pályázati úton elnyerhető pénzeszközökről, amelyek tíz-, sőt

százmilliárdos tételekben állnak rendelkezésre, például a különböző felújítási feladatok megoldásához vagy akár csak az innovációhoz, a pedagógus-továbbképzéshez. Sok mindent meg kell oldani azokból a pénzekből, amelyeket pályázati úton lehet megszerezni. Például az ÚMFT-programok jelentős része ott maradhat az intézményeknél pedagógusdíjazásokra, ahol el lehet ismerni az innovációs és egyéb tevékenységeket. A továbbképzési feladatokra pedig annyi pénz áll rendelkezésre, hogy szerintem a pedagógusok igénybe se fogják tudni venni.

Nem egyszerű dolog a nagy ellátórendszerekhez hozzányúlni, azokat átalakítani. Nem hiszem, hogy vigaszt jelent bárkinek, hogy az összes többi ellátórendszerben hasonló gondok és változások vannak, tehát nem a közoktatás az egyetlen olyan rendszer, amelyben újra kell gondolni a feladatszervezést, a feladatfinanszírozást, és itt elsősorban a helyi önkormányzatoknak kell mást, esetleg más módon megoldani és finanszírozni, mert hiszen a közoktatási feladatok kötelező önkormányzati feladatok, amihez a szükséges forrásokat az önkormányzatoknak valami módon elő kell tudni teremteni.

A finanszírozást illetően majd megkérem Bencze Mártát, segítsen elmondani, hogy néz ki a forrás összeállítása. Arra törekedett a kormányzat, hogy alapvetően az alapfeladatok finanszírozás szempontjából érintetlenek maradjanak, csak azok az összegek hiányoznak, amelyek a végre nem hajtandó, tehát a megszűnő feladatokhoz és kötelezettségekhez kapcsolódnak.

Valóban, a források alapvetően a pályázattal és az egyes kiemelt feladatokat érintik, amelyek viszont nem működést finanszíroznak, hanem meghatározott tevékenységeket és feladatokat.

A közoktatás terén az a törvény, amit megkaptak, számos önkormányzati könnyítést tartalmaz: a feladatok eltolását későbbi időpontra, hogy növeljük az önkormányzati mozgásteret. Ilyen például a nyelvi előkészítő évfolyam kötelező behozásának eltolása, amely több milliárdos tétel, vagy a kötelező óvodáztatás 2010-es bevezetése, vagy az angol nyelvű kötelező 2010-es biztosítása. Nem volt egyszerű döntés, de úgy érezzük, hogy ezzel nagyobb mozgásteret lehetett biztosítani az önkormányzatoknak.

Átalakítottuk a közoktatást olyan értelemben is, hogy a társulások teljes szabadságát minden feladatra biztosítottuk, pontosan azért, mert igazolt tétel, hogy az együttműködések keretében hatékonyabban lehet a munkaerőt foglalkoztatni, és hatékonyabban lehet kihasználni azokat az eszközöket, amelyek adott esetben rendelkezésre állnak.

Nagyon sok mindent föl lehet hozni. A közoktatás színvonala csökkenni fog – ez egy sejtés, és én nem hiszem, hogy ez meg fog valósulni. Úgy gondolom, alapvetően meg lehet oldani ezeket a feladatokat odafigyeléssel, jobb munkaszervezéssel.

Többször elhangzott az egyházi intézmények támogatása. Szeretném elmondani, hogy a Vatikáni Szerződés és az egyház-finanszírozási törvény alapján került kiszámításra a benyújtott összeg. 190 ezer forint tanulónként, azt gondolom, nem csekély összeg. A csökkenés alapját azok az uniós támogatások képezik, amelyeket az egyház-finanszírozási törvény alapján le kell számítani az önkormányzati feladatellátásból. Szeretném elmondani, hogy a közoktatásról szóló törvény szabályozási rendszere az Alkotmánybíróság határozatára épül, nevezetesen nem tesz mást, csak azt mondja, az fizessen, akinek a feladatát átveszi az egyház, mert eddig ez nem került szabályozásra. Nem érinti a visszaadott egyházi ingatlanokat, amelyeknél az Alkotmánybíróság iránymutatása egyértelmű: meg kell teremteni azokat a feltételeket, amik a 48-as államosítás előtt voltak. Érinti viszont azokat az intézményeket, amelyeket visszaadnak az önkormányzatok anélkül, hogy az a volt egyházi ingatlanok körébe tartozna.

Az Alkotmánybíróság teljesen egyértelmű ebben a körben, nevezetesen azt mondja, hogy ha az állami feladatot vesz át az egyház, az állam fizet, ha önkormányzati feladatot vesz át az egyház, akkor az önkormányzat fizet – csak ezt eddig senki nem vette komolyan, nem számolta. A benyújtott javaslat külön veszi megint a volt egyházi ingatlanokat. Azt mondja, hogy ha az egyházi jogi személy feladatot vállal át a helyben lakó tanulók tekintetében – tehát akiknek a lakóhelye az adott településen van –, ott kell megállapítani az ellátási kötelezettséget.

Abban a kérdésben érdemes vitatkozni, hogy a helyi önkormányzati támogatásokat be kell-e számítani vagy sem. Mindenki mélyedjen el benne, hogy ha egy juttatást kap egy fenntartó, azt miért nem vesszük figyelembe, miközben a szektorsemleges finanszírozás egyik alapja, hogy számolni kell mindent mindenkinek. Az önkormányzati vonalon beszámítjuk az összes ráfordítást, az összes támogatást, akkor azt gondolom, nem méltatlan, ha egyházi vonalon szintén beszámítják, ha a helyi önkormányzattól helyben valamilyen támogatást kap.

Az a megoldás, ami a törvényben van – elhoztam magammal – kimutathatóan az alkotmánybírósági döntésre épül. Annyit szeretnék elmondani, hogy most folyik miniszter úrnál az egyeztetés az egyházak között, tehát azt gondolom, ezen a kérdésen túl lehet lépni, mert lehet, hogy már teljesen megállapodásra jutottak. Nem vagyok ott, nincsenek információim, hogy mi folyik ott.

Az összeg azért csökken, mert a közoktatási támogatások összegéből levontuk – és ez levonható, itt van a Vatikáni Szerződésben, az egyház-finanszírozási törvényben is – azokat a támogatásokat, amelyekhez az egyházak is hozzájuthattak.

Kérlek, Márta, beszélj az uniós forrásokról. Én azt állítottam, vannak olyan uniós támogatások, amelyek működésre és pedagógusdíjazásra is fordíthatók. Kérlek szépen, erősítsd meg, hogy van vagy nincs.

CSILLAG MÁRTA: Vannak olyan működő és tervezett támogatások is. A kormányzat az NFGM miniszterét felkérte, hogy a gazdasági-pénzügyi válság miatt tekintse át azokat az ÚMFT-s forrásokat is, amelyek segítséget tudnak nyújtani az iskolatámogatás, az iskolai működtetés feladataihoz. Részben vannak már olyan elindult programjaink, amelyeket kiszámoltunk, és az NFGM minisztere és az NFÜ is bemutatta a kormánynak, melyek azok a források, amelyek helyben maradnak. Elsősorban fejlesztési forrásokról beszélünk. Ez azt jelenti, hogy működtetési forrásokat természetesen csak bizonyos mértékben tudnak kiváltani, olyan mértékben, amilyen mértékben erre az uniós szabályok lehetőséget adnak: bizonyos eszközbeszerzésekre, bérkifizetésekre, képzésekre és a fejlesztéshez kapcsolódóan akár a villanyszámlára – tehát működési költségekre is – lehet használni ezeket a forrásokat. Nagyon nehéz ezt összeszámolni, de kollégáim igyekeztek, és például a 3.1.4-es program esetében olyan 11 milliárd forint, ami arra felhasználható, hogy egy intézmény pedagógusának fizethető ki, és egyéb költségekre.

Nagyon fontos dolgra szeretném felhívni az önök figyelmét. Két, pedagógusképzéssel és -továbbképzéssel kapcsolatos program fog az elkövetkező időben elindulni. Az egyiket, a 3.1.5.a-t múlt csütörtök óta elolvashatják az NFÜ honlapján. Társadalmi vitán van, ami azt jelenti, hogy két-három héten belül megjelenik. Ez a program a felsőoktatási pedagógusképzéseket támogatja, közel 7 milliárd forintos a kerete. 7 milliárd forintot pályázhatnak meg a közoktatási intézmények abból a célból, hogy a pedagógusaikat beiskolázzák felsőoktatási szakirányú továbbképzésre, részismereti képzésre és mesterképzésekre, meghatározott tartalmi területeken. Elérhető a felsőoktatási kínálati területi lista, ami megtalálható e mögött a pályázat mögött. Szeretném elmondani, hogy egy pedagógus beiskolázását oly módon támogatja ez az Új Magyarország Fejlesztési Terv, hogy támogatja a pedagógus munkaidő-kedvezményét – ami 50 százalékos –,

támogatja a helyettesítését, és az összes képzéssel kapcsolatos költségét, tehát a tandíjat, térítési díjat, utazási költséget, jegyzetvásárlást, szállásköltséget adott esetben.

Ennek a programnak a párját készíti elő az NFÜ, ez pedig egy pedagógus-továbbképzési támogatási program: 4 milliárd fölötti programról van szó, elsősorban a pedagógus nyelvi kompetenciájának bővítése, IKT-kompetenciájának bővítése a kiemelt cél a b) programrészben, és a pedagógus-továbbképzések támogatása.

Erre a két programra azért hívtam fel az önök figyelmét, hogy önök pedig a környezetükben lévőkét hívják fel.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ezek TÁMOP-os pályázatok?

CSILLAG MÁRTA: TÁMOP 3.1.5 a) és b). Itt találják meg.

BENCZE PÉTERNÉ: Valóban nagyon riasztónak tűnik ez a támogatáscsökkentés, ami a közoktatási ágazatot érinti, azonban nem helyes ezt en bloc kezelni, és összességében kimondani, hogy forráskivonásról van szó. Ez sokkal differenciáltabb. Megpróbálok nagyon egyszerűen elmondani ennek a szabályozásnak a lábait.

Van egy olyan része a támogatáscsökkentésnek, amihez nem kell semmit tenni, mégis kevesebb lesz a kiadás. Ez az egyik része. Nem is kis rész: nagy.

A másik része olyan, hogy feladatszűkülés és oktatásszervezési elvárás együttesen – ezért már valamit kell tenni.

A következő része egy mozgástérbővítés, amikor a helyzethez igazodóan lazítani lehet azokat a kötelezettségeket a fenntartók oldaláról –átmeneti jellegű, mert most nem lehet teljesíteni.

A negyedik láb, amire azt tudjuk mondani, hogy visszavonulás.

Valahogy így kellene differenciálni a problémákat. Visszamennek az elsőre tehát.

Mi az, hogy elmúlik a kiadás? Elmúlik a kiadás a járulékok csökkenése, az EHO megszűnése miatt. Sajnálatos módon ez a közoktatási ágazatot nagyon nagy összeggel érinti. Az önkormányzatoknál ez országosan összesen több mint 51 milliárd forint, amiből az oktatás, mint bérigényes ágazat visz 27,6 milliárd forintot. Itt egyszerűen a 2008. évi tényleges bérfizetésekkel kifizetett járulék és EHO van megszámlolva, a keresetkiegészítések nélkül. Nem kell különösebben hatást vizsgálni tehát, egyszerűen adottak voltak az információk, amikből ez következik.

Semmi más nem vezetődött át a normatív hozzájárulások fajlagos összegén, kivéve ez a típusú kiadáseltűnés. Azaz, hogyha valaki azt nézi, hogy a Szakképzési Alap hozzájárulás, a korai fejlesztés, a fejlesztő felkészítés, SNI stb., semmi más nem történt a normatívákkal, mint hogy ez a 27,6 milliárd forint kellett, hogy valahol kicsapódjon az előirányzatokból. Sőt, mi több, nagy problémát okozott a szabályozásban az, hogy tanévi rendszerben működik a közoktatás. Ettől kezdve hogy lehet hozzányúlni? Mindig csak szeptembertől. Ugyanakkor januártól nem kell kifizetni a járulékot meg az EHO-t, illetve kevesebb járulékot és EHO-t. Ettől kezdve hová lehetett volna megint tenni ezt a kivonást? Az utolsó négy hónappal indítva. Ezt próbálta a költségvetés – ne mondják, hogy cinikus vagyok, csak egyszerű szeretnék lenni – simábbá tenni azzal, hogy a 2009. évi költségvetési törvény módosításával – a is egyidejűleg megy – lezárja a normatív fajlagos összegek hatályát december 31-ével, hogy egész éven át elsimítva tudjon működni ez a támogatáscsökkentés, ami mögött valóban nem is kell kiadni semmit, mondhatnám,

hogy az önkormányzatok nettó pozíciói a finanszírozásban ettől nem fognak megváltozni. Ezzel elmondtam a 27,6 milliárd forintot.

Menjünk a másik lábra: a feladatsökkenés, illetve a teljesítménymutató. Valóban, utolsó ütemébe lép a 2010-11-es tanévtől ez a felmenő rendszer. Mire állt rá ez az algoritmus? Arra, hogy a közoktatási törvényben meghatározott úgynevezett minimum- vagy átlagelvárásoknak megfelelően szerveződjék a közoktatás. Ezen túl van az ügynek egy másik összetevője: hogy sajátos módon, igen, csökken a gyereklétszám. Nem kell hatást vizsgálni. Ha csak beütjük a számítógépbe az iskolás-, óvodás- stb. korú gyereklétszámokat, plusz azokat a szolgáltatásokat, amihez normatív fajlagos hozzájárulás jár, akkor a létszámok önmagukban jelzik a feladatszükségletet, akkor is, ha semmit nem vizsgálunk. Az a különbség, hogy a korábbi években – most már mondhatom, hogy régebben – a létszámcsökkenésre azt mondtuk, hogy az ágazat belső megtakarítása. Régebben ez benne tudott maradni a rendszerben részben vagy egészben, különböző más tartalmi prioritásokkal vitte vissza a szakma ezeket a pénzeket az ágazatba. Most nem olyan helyzet van, hogy ez vissza tudjon menni. Ez a következő láb.

A következő a mozgástér bővítése. János elmondta, hogy mi minden olyan lenne, amit nem kell teljesíteni. Ilyen a taneszköz-jegyzék kérdése. Vagy nem kell alkalmazni azokat a jogkövetkezményeket, amelyek a pedagógus-továbbképzéshez kötődnek stb. Vannak ilyenek is. Ezekbe nem szeretnék beleszólni, mert ez szakma.

A negyedik láb pedig a visszavonulás kérdése. Ebben tényleg szeretném mondani: nem arról szól a költségvetési szabályozás, hogy a közoktatás vigye el az önkormányzati megtakarítások terheit, azaz minden egyes ágazat ugyanúgy kivette a részét, végiggondolja, mi az, amiből vagy vissza lehet vonulni, vagy meg lehet szüntetni.

Én ezt szerettem volna elmondani. Ez az utolsó rész, amiből visszavonulás történt, 11,5 milliárd forint. Ha megnézzük az Új tudásból a tovább működő SNI-s pedagógus juttatást, az osztályfőnöki pótlékot, az integrációs rendszert stb., csak annyival csökkentek, hogy ezek is hordoznak járulékot, és miért ne hordoznának EHO-t. Ezek mind pedagógusjuttatások. Csak annyival csökkennek, ami a tényleges kiadáscsökkenés e mögött a támogatás mögött.

Egyben nem kellene ezt nézni. Igazából a 27,6 rendben van. A létszámcsökkenés és a felmenő rendszer egy olyan feladatszervezési elvárásból van, amiből nem lehet, nincs itt az ideje, hogy visszaadható legyen.

Még egyre szeretnék visszatérni. A mozgástér bővülésénél gyakorlatilag két ágat kell nézni. Egyszer azt, hogy valamit nem kell teljesíteni, egyszer pedig több bevételt lehet elérni. Ez a két ág megy a közoktatási törvény módosításával.

Az étkezés mindenhol felmerül. Azt szeretném mondani, hogy felülvizsgálat alatt van ez a kérdés.

DR. SZÜDI JÁNOS: A közalapítványoknál az az elvárás, hogy ne közpénzen működjenek. A pályáztatási rendszerrel a közalapítványi megoldásokat egy kicsit túlhaladta az élet, más pályázati szisztémák vannak. A költségvetési szervek jogállásáról szóló törvény alapján az összes közalapítványt felül kell vizsgálni, amelynek nincs saját bevétele – a törvényt elfogadták.

A kisebbségi ügyekről meg annyit, hogy most tárgyalja az Országos Kisebbségi Bizottság. Én nem látom ilyen tragikusnak a kisebbségi oktatás helyzetét. Először is sikerült megóvni az 1 milliárd forintos támogatást, másrészt sikerült elindítani egy 500 millió forintos pályázatot az ÚMFT keretében, amelyik sikeresnek látszik. Az országos kisebbségi

önkormányzatok támogatási rendszere pedig megoldott, mert hasonló módon kapják a támogatást, mint az egyházak, tehát kiegészítő támogatást kapnak.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kérdezem az oldalakat, hogy kívánnak-e még szólni. *(Jelentkezés.)* Tessék, a szakmai oldalé a szó.

DR. DOBOS KRISZTINA: Azt gondolom, nem igazán nyugtattak meg minket a kormányzati oldal képviselői, alapvetően három ok miatt. A járulékcsökkenés nyilvánvaló. Ezzel nincs is probléma. Csak ha mellé tesszük, hogy a járulékcsökkenés mellett a pedagógusok bére és egyéb juttatásai is jelentős mértékben csökkennek, akkor itt szó nincs arról, hogy a pedagógusok nem veszik ki a részüket abból, hogy a nehéz gazdasági helyzetben áldozatot hozzanak. Úgy hiszem, ez a kérdés azt mutatja, hogy a tanárok jelentős mértékben kiveszik a részüket, miközben a járulékcsökkenés előnyeit nem élvezik.

A feladatszűkítés. Ezen már többször vitatkoztunk, hogy valóban kevesebb gyerek van a rendszerben, de mindannyian elfogadjuk, hogy egyre több az olyan probléma, amit az oktatásnak kell megoldani. Bizonyos feladatokat a családok áthárítanak az oktatási rendszerre, bizonyos kérdéseket, amelyek nem igazán az oktatási rendszer alapfunkciójához tartoznak, ha nem old meg az oktatási rendszer, akkor nincs megoldva, kezdve attól, hogy a diák egészségügyi problémája, a kábítószer-probléma, a fogászat stb. Ez egy csomó olyan kérdés, amire lehetne azt mondani, hogy nem az oktatási rendszer feladata, de ha nem teszi, akkor bizony, az lesz, amiről az előbb beszéltünk, hogy sok elveszett diák lesz, aki miatt lelkiismeret-furdalásunk kell hogy legyen.

A harmadik dolog, amit Bencze Márta mondott: a mozgástér bővítése. Sajnos, azt kell mondanom, gondolkodom azon, amit államtitkár úr mondott: hogy a kötelező angolórák miért növelik az önkormányzatok mozgásterét? Ha azt mondjuk, hogy kötelező valami... – de egye kutya, még ezt is el tudnám fogadni, ha nem azt jelenti a mozgástér bővítése, hogy csökken az oktatás színvonala. Bizonyos, nehezen bevezetődött dolgokról, amelyek a minőség felé mentek – nem mondom, hogy hibátlan akár az érettségi, akár a pedagógus-továbbképzés, akár a szakvizsga vagy a nyelvi előkészítő, tehát nem hibátlanok, de elindult egy rendszer –, most azt mondjuk, hogy nem kötelező, és ezzel a mozgástér nő. Így nem az fog történni, hogy nem kötelező, hanem miután nem szakmai kérdések, hanem a pénzszüke kerül előtérbe, csökkenni fog.

Egyébként láttuk, hogy valóban van továbbképzési lehetőség, de az a pénz másra is fordítódik, és nem olyan mértékben növekedett. Nem vagyok elégedett a továbbképzésekkel, mégis valami elindult, hogy a pedagógusok bizonyos továbbképzéseken részt vesznek. Elfogadhatatlan számomra, hogy a szakvizsgát levelező úton lehet megtenni. Pont az volt a lényeg! Lassan ott tartunk, hogy a master fokozatot is meg lehet szerezni levelezőn, tehát visszamegyünk az ötvenes-hatvanas évekbe. Ez nem a mozgástér bővítése, hanem kifejezetten romlást jelent, ami ellen tiltakozni kell. Az pedig enyhe túlzás, hogy a pályázatokból lehet működésre fordítani. Persze: a fejlesztéssel kapcsolatos működésre. Ami a fejlesztéssel kapcsolatos villanyszámla, azt ki lehet fizetni. Nem a fejlesztéssel, hanem a működéssel van problémája az iskoláknak. Azt hiszem, nagyon sok dolog keveredik.

Végül az étkezés. Ma reggel a televízióban hallottam, parlamenti képviselő mondta, hogy a nyári étkezési támogatást pályázza meg az iskola, és abból átcsoportosíthat az egész éves étkezésre. Magyarul: parlamenti képviselő törvénytelenésre buzdított minket mindannyiunkat, akik néztük a tévét. Ha így működik a rendszer, akkor azt kell mondanom, nem is kell költségvetési törvényt elfogadni. Kifejezetten arra ösztönöznek minket, tanárokat, hogy

próbáljunk kiskapukat találni, és a kiskapukon keresztül valahogy megóvni az oktatási rendszert, miközben próbáljuk meg a törvényeket betartani.

Mondhatjuk azt, hogy ennek az országnak nincs szüksége művészeti oktatásra, alapfokú művészetoktatási intézményekre, mert ez nagyon drága, és mi ezt nem tudjuk elviselni. De azt nem lehet mondani, hogy szükségünk van rá, szakmailag elfogadjuk, közben lesznek szívesek a szülők befizetni 50 ezer forintot vagy mennyit, tehát akkora összegeket, amik eleve meg fogják fojtani a művészeti oktatást. A szakma fullad meg a pénz miatt. Elfogadhatatlannak tartom, mert ezek 1-2 milliárd forintos összegek, miközben folyik a pazarlás más területen. Én azt gondolom, a visszavonulásnak nem itt van a helye. Tudomásul veszem, hogy mit gondol a kormányzat, de nem itt van a helye, mert itt nem egy túlfinanszírozott közoktatásról van szó.

Elfelejtettem elmondani, de úgy tudom, az OECD-országokban a magyar pedagógusoknak a legalacsonyabb a keresete, az egy tanulóra vetített dollármennyiség a legutóbbi kimutatások szerint a legalacsonyabbak között van – azt hiszem, Mexico meg nem tudom, mi jön utánunk –, tehát itt nem arról van szó, hogy egy túlfinanszírozott közoktatásból, egy dűskáló közoktatásból vonunk ki pénzeket, hanem egy nagyon szegény, nagyon alacsony szinten finanszírozott közoktatásból történnek újabb kivonások. Azt hiszem, ez ellen fel kell emelni a szavunkat.

Sajnos, engem nem nyugtatott meg, hanem elég szomorúvá tett a kormányzati állásfoglalás.

KŐRÖSINÉ DR. MERKL HILDA: Csak egy mondat: gyakorlatilag már a közoktatás-fejlesztési közalapítványokba delegált pénzek is tulajdonképpen olyan összegek, amelyeknek a normatívában lenne a helyük – ez szakmai vélemény. A pályáztatás, amelyre most valóban sok lehetőség van – különösen az EU-s pályázatok vonatkozásában – hihetetlen feladatot jelent. A pedagógusok túlterheltek, ismerjük a problémákat. Azok a feladatok, amik nevelési szinten ránk hárulnak, és amiket nem lehet elodázni, szintén a tanártól veszik el az időt. Esetleg egy pályázó munkatárs beállítása, vagy aki ezt mozgatja... Nagyon sok a lehetőség, de olyan nagyon sok a pályázással járó adminisztráció, hogy állítom, az iskolák jó része ebben nem tud részt venni, ezért is nem sikerül ezekhez a pályázati pénzekhez hozzájutni – ezt látom a Comeniusban, látom a többiben is, és tudom, hogy mit jelent ezt megvalósítani.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Szakszervezeti oldal!

KERPEN GÁBOR: Hadd idézzem államtitkár urat: elő kell tudni teremteni a forrásokat. A kormánynak is. Nemcsak az önkormányzatoknak, az iskoláknak. Igen, tudni kell. És ebben, gondolom, az itt ülő összes oldal – a PDSZ mindenképpen – segítséget kíván nyújtani az oktatási kormánynak, bármilyen törvényes eszköz használatával, mert fontosnak tartjuk az oktatási kormányzat alapvető oktatáspolitikai alapelveinek érvényesülését, a „minden gyermek egyformán fontos” elvét. Azonban az is fontos, hogy aki képviseli az országot az Európai Unióban február-márciusban az oktatási miniszterek találkozóján, az ugyanazt mondja kint, mint itt. Nem tudom, ki volt, de februárban és márciusban elfogadtak egy dokumentumot az oktatási miniszterek, aminek az első pontja úgy szól, hogy az oktatást támogatják a krízis idején, nem vonnak ki forrásokat a közoktatásból. Mi meg azt látjuk, hogy itthon mintha más történe. Ezért nyomatékosan kérem a PDSZ nevében, még a költségvetés elfogadása előtt tegye tiszteletét itt az, aki ott volt februárban és márciusban, számoljon be arról, mi történt ott, és ha az igaz, amit én

tudok, akkor indokolja meg, hogy ugyan, miért mondott mást februárban-márciusban, és miért van ez itt előttünk.

Államtitkár úr azt mondta: ez a megszokottól eltérő költségvetés. Nem nagyon. Sajnos, mi már megszoktuk, hogy folytonosan forráskivonás történik a közoktatásból, de ami itt történik, Moldova Györggyel szólva, azt már nem gondoltuk volna... Mindaz igaz, amit mi korábban elmondtunk.

Ami a pályáztatásokat illeti, a PDSZ ennél az asztalnál is általában kritikával élt a pályázatok tartalmát illetően. Amikor úgy tűnik, jogalkotási úton nem nagyon mennek át azok a kormányzati szándékok, hogy milyen módon kell a jövőben tanítani, olyan típusú pályázatok íródnak ki, amelyek ezt megszabják. Csak hab a tortán, azt mondják a kollégák, hogy szeptembertől már el kellett volna indulniuk a taneszközök, tananyagok tekintetében nemcsak a fejlesztésnek, hanem az intézmények hozzájutásának is, hiszen szeptemberben indult egy EU-s pályázat, és a mai napig nem tudnak miből dolgozni a kollégák. *(Közbeszólás: A kompetenciaalapú?)* Igen. Amikor majd jön az EU ellenőrizni, vagy akárki, akár Magyarországról, hogy miért nem végzik a tanárok, akkor mit mondanak? Szerintem mondják az igazat, hogy nem teremtette meg a kormányzat a végrehajtás feltételeit. És hogyha a következő pályázatokkal is ez lesz a helyzet, az messzemenően elfogadhatatlan.

Hogy sok pedagógus-továbbképzés van, és azt sem veszik igénybe. Elhangzott, hogy van egy nagyon fontos adminisztratív kötelezettség a pályázásoknál, van egy fontos fenntartói kötelezettség, hogy egyezzenek bele. Zárójelben megjegyzem, nagyon sok fenntartó, éppen a szűkös határidő miatt, megszegte a közoktatási törvényt, amikor a pedagógiai programokat mostanában módosítják az oktatási intézmények, hogy megfelelhessenek a pályázati kiírásnak, amit már régen benyújtottak, és meg is kapták esetleg ezeket a forrásokat. Figyelnünk kellene arra, amikor azt mondjuk, hogy az sem jó, ha a határidők ilyen szorosak, mert törvényszegésre készítetik a fenntartókat, illetve az intézményeket.

Ami a négy lábat illeti, ebből az egyik a teljesítménymutató. Ha udvariasan akarok fogalmazni, a teljesítménymutatót le lehet csökkenteni akár 0,01-re is, de ezt egyenlővé tenni a feladatsökkenéssel, az nem igaz. Attól, hogy a teljesítménymutató csökken adminisztratív lépéssel – csökken az 5-8. évfolyamon a napközi például –, akkor a forrásigény természetesen csökken. De attól a munka még ugyanannyi marad, sőt! Nagyobb osztálylétszámnál még sokkal több munka hárul az intézményre, és közvetlenül az oktatásban részt vevő pedagógus és nem pedagógus kollégára. Nem elfogadható tehát ez az érvelés.

Azt gondolom, amikor az országjelentések készülnek az oktatásról, a közoktatásról, akkor, amikor a pályázatok készülnek – például ilyen a pedagógus-továbbképzési pályázat –, nagyon fontos lenne bevonni ezt a tanácsot abba, hogy mi kerüljön ezekbe a pályázatokba, mi kerüljön az országjelentésekbe. Csak emlékeztetnék arra, amivel kezdtem: nagyon fontos lenne, hogy az oktatásért felelős emberek, akik az Európai Unióban valamit mondanak az ország közoktatási helyzetéről, finanszírozásáról, azok itthon ugyanazt mondják. Köszönöm.

DR. HORVÁTH PÉTER: Szeretném elmondani, hogy a teljesítménymutató-rendszer bevezetésével egy időben minden évben a Pedagógusok Szakszervezete közzétette, hogy a 2005-ben adott normatívához képest ez mit biztosít az önkormányzatoknak, milyen támogatást. Minden évben: általában 73-88 százalékos volt azokon az évfolyamokon, ahol már a magasabb átlaglétszám volt kötelező, most már a tizenkét évfolyamra ez lesz jellemző. Ez azt jelenti, hogy egy 2005-ös támogatás csökken ilyen mértékben. Ahogy a pénzügyminiszter az indoklásában azt mondta, hogy megmutatta az állami gondoskodás mértékét azért, azért közli akkor, mert így az

önkormányzatoknak módjuk van oktatásszervezési és –irányítási lépéseinek megtételére. Elnézést kérek, ezt idéztem az akkori pénzügyminiszteri indoklásból. Ez egyértelműen azt mutatja, hogy – az önkormányzati törvény, amelyik ezt a játékot megengedi, mert azt mondja, hogy a központi költségvetés a normatív állami támogatással hozzájárul a kötelező feladatok elvégzéséhez – 2005 óta minden évben folyamatosan kevesebbel járul hozzá. Azt a gondolkodást tükrözi, hogy most nem adjuk oda ezt a járulékot, mert csökken, pedig nem jelentene mást, mint hogy esetleg az önkormányzatoknak valamennyivel jobb lenne a helyzetük. Ha netán ugyanazt a ráfordítást rátenné, amit az elmúlt években, nem elvonná a saját beruházásait, akkor talán jobb lenne az oktatás helyzete.

Elhangzott az is egy nagyon szép indoklásban, hogy a jövő olyan lesz, mint a ma iskolája. Ha ilyen lesz a jövő, akkor az nem túl szép.

Washington azt mondta annak idején, hogy nincs jó költségvetés, csak elfogadott költségvetés. Ez a költségvetés biztos nem jó, de sajnos, el fogják fogadni.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A szülői oldalnak adom meg a szót.

SIMONNÉ TOLDI ÁGNES: Köszönöm szépen. A szülői oldal kérné, hogy a következő egyeztetésre, amennyiben sor kerül rá, készüljön egy helyzetelemzés, amit minden oldal hiányolt, és egy hatásvizsgálat. Ésszerűen gondolják végig, melyik az a sor, amiből el lehet venni a normatívát, és melyik az, ahol esetleg emelni kellene.

Szeretném megemlíteni az óvodáztatási támogatást. Meg kellene gondolni, mert a szülők között óriási feszültséget okoz.

NOVÁK JÁNOS: Nagyon röviden annyit szeretnék mondani, hogy amikor a költségvetéssel kapcsolatban ezt a javaslatot olvastam, kicsit elgondolkodtam, mert nem tudom elképzelni, hogy a közoktatás jelenlegi rendszerében csak ilyen elvonásokat lehet foganatosítani. Úgy gondolom, ésszerűsítés mindenképpen lehetséges, tehát előfordulhat, hogy vannak olyan területek, ahonnan esetleg el lehet vonni pénzt, de feltétlenül vannak olyan területek, ahová nagyobb összeg szükséges. Még egyszer hangsúlyozom, amit az előbb már elmondtam: semmiképpen nem javaslom, hogy a közoktatásra fordított összegből legyen elvonás, hanem ésszerűsítést tartottam volna szükségesnek.

A kormányzati választ nagy érdeklődéssel hallgattam és vártam, de nem vagyok elégedett. Azért nem, mert nem látom benne, hogy a közoktatási kormányzat lobbizna a közoktatásért. Tulajdonképpen mindenhol csak azt tapasztaltam, megmagyarázza, miért kell innen-onnan-amonnan elvenni, a magyarázatok pedig magyarázkodások is lehetnek. A közoktatás – ugyanúgy, mint az egészségügynek – nagy rendszer, sok sebből vérzik, és véleményem szerint újra kell gondolni az egész költségvetést, és ha a következő egyeztetésre sor kerül, akkor szeretnék olyat látni, amiben ez tükröződne, és figyelembe venné azokat a hozzászólásokat, amik itt elhangzottak. Hosszú idő óta nem éreztem, hogy a Közoktatás-politikai Tanács minden oldala ilyen egységesen állt volna ki valami mellett, tehát azt érzem, hogy nagy felelősséggel viseltetnek a gyermekeink jövőjéért, sorsáért. Szeretném, hogyha ebben a kormány is partner lenne.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

SIMONNÉ TOLDI ÁGNES: Keszei Sándor szeretne szólni még.

ELNÖK: Röviden, mert ez az utolsó kör.

KESZEI SÁNDOR: Ugyanannyit fogok mondani, mint a szakmai oldal.

Kicsit meg vagyok zavarodva, mert olyat hallottam – nem csak itt, hanem mindig –, hogy a szülők áthárítják a nevelési felelősséget az iskolára. Ez általános hangulat, tudom bizonyítani, hogy a sajtóban is le van írva. Most azt hallottam, hogy a szülők áthárítják a felelősséget – egészségügyi vizsgálat meg egyebek... Lehet, hogy nem így tetszett gondolni, de úgy hangzott, hogy áthárítjuk a felelősséget az iskolára, az egészségnevelést és egyéb dolgokat, ami most elő van írva a közoktatási törvényben. Nekem furcsa, hogy mi hárítanánk át a felelősséget, de legyen így, tegyük meg. De mi van akkor, ha az önkormányzatok áthárítják a szülőkre a megszorítások költségeit? Akkor most vissza fog jönni. Mert áthárítják – ez le is van írva. Az étkezési támogatást azok fogják kifizetni, akik nem jogosultak az ingyenességre és a kedvezményre. Akár kétszerese, akár háromszorosa is lehet az étkezési költség, mert majd a szülő kifizeti. Ez le van írva.

A másik, amit most hallottam, hogy a pedagógusok megszegik a törvényt, mert a pedagógiai program nem készült el. *(Dr. Horváth Péter: Nem a pedagógusok! Az önkormányzat!)* De, vissza lehet keresni – utána javították, akkor én is visszajavítom: nem a pedagógus szegi meg, hanem az önkormányzat, a fenntartó. A fenntartó megszegheti? A kötelező eszközlístát, kérdezem a kormányt, hányszor módosították? Már 2000-ben meg kellett volna lennie, aztán 2002-ben, 2004-ben most 2012-ről van szó. Tehát nagyon szépen haladunk, nem kell biztosítani. Nekünk ez is egy probléma.

A Pénzügyminisztérium tisztelt képviselője mondta, hogy bizony, lesz feladatszűkítés. De ki fogja ezt ellenőrizni? Az ÁSZ nem ellenőrizheti. Az ÁSZ a jogszabályokat meg a finanszírozást nézi. Nincs olyan ellenőrzési mechanizmus, ami a feladatszűkítést – legyen az akármilyen – ellenőrizné. A fenntartó a saját eszközeinek megfelelően szűkíteni fogja a feladatokat. Ez nagyon érdekes kérdés.

A legfontosabb nekünk a továbbképzéssel kapcsolatos információ. Ez nagyon izgalmas. Van-e önrész? Az önkormányzatoknak kell önrészt fizetni a TÁMOP-támogatásoknál? Le kell tenni, ugye? Erről még nem volt szó. Most jövök az Oktatási Bizottságból: a felsőoktatási intézményeket felelősségre vonta az ÁSZ, hogy keveset igényeltek a TÁMOP-ból. Arra hivatkoztak, hogy nem tudták kifizetni az önrészt. De az ÁSZ megállapította, hogy milliárdok vannak a bankban – ahhoz miért nem nyúltak hozzá? Erről szólt most az ÁSZ-jelentés.

Persze, nem tudom, hogy van az önkormányzatoknál, mennyi milliárdjuk van a bankban – nyilván nincsen. Az önrészre kérek tehát választ, hogy az önrészt tudják-e biztosítani ezek az önkormányzatok, amikor itt több milliárd eurót fogunk igényelni.

Most nagyban meg fog indulni ez a képzés, nagy pénzek lesznek. A pedagógusokat ki fogja helyettesíteni az iskolában? Mert ez munkaidőben lesz. Lyukasórák lesznek? Mert nagyon sok a lyukasóra e miatt most is, hogy pedagógus-továbbképzésre elmentek, vagy éppen fórumokra jönnek föl Pestre, tanácskozásokra – munkaidőben. Nyilván erre van már új szabály. De nem is ez a probléma, jöjjenek – de ki helyettesíti őket? Lesz egy helyettesítési...? Ami van, az működni fog? Akkor magasabb pedagóguslétszámnak kell lenni... *(Dr. Horváth Péter: Annak is ott kell lenni a továbbképzésen, a helyettesítőnek! – Derűtség.)*

Mi azt javasoljuk, hogy ne legyenek hétköznapi fórumok, ne tartson se a minisztérium, se mások, ne legyenek előadások munkaidőben – nem a továbbképzésekről van szó –, hanem csak péntek délután vagy szombaton.

És van még egy nagy problémánk: ezeken a hétköznapi tíz órakor rendezett fórumokon a szülők nem tudnak ott lenni. Voltam olyan megyei fórumon, ahová meghívták az összes szülőt – kettő ment el. Az egyik én voltam... *(Derűtség.)*

A fő kérdésem tehát az önrész, ha szabad ezt így fölvetni.

Kérdezném az áthárításokat, az ellenőrzést, hogy működni fog a feladatszűkítéseknél. A Pénzügyminisztérium tisztelt képviselője mondta, hogy lesz feladatszűkítés. Eddig a megtakarítás benn maradt a rendszerben, most a megtakarítás ki lesz véve – ezt tetszett mondani, vissza lehet keresni. Mondta, hogy feladatszűkítés lesz.

AMBRUS ISTVÁN: Csökkenést mondott.

KESZEI SÁNDOR: Mi feladatszűkítést mondunk, mert a szülők áthárítják.

Még egy, ami tényleg triviális, de ehhez én nem értek: miért nem a képzők mennek oda? Miért Budapesten tartanak egy képzést, ahová az ország minden területéről jönnek? Miért nem a képzők mennek le Szegedre vagy Kiskunlacházára képzést tartani? Akkor nem kell utazási költség, étkezési költség, szállás stb.

Köszönöm szépen, de szeretnék valami választ is kapni.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Az önkormányzati oldal kíván szólni?

HORVÁTH GÉZÁNÉ: A 3. számú mellékletnek megfelelően készítettem egy 2009-es és egy 2010-es összehasonlítást. Ha azt nézem, hogy csökkennek a normatívák, akkor az önerőt, bizony, nagyon nehéz, még nehezebb lesz előteremteni 2010-ben az önkormányzatoknak. Mert el kell gondolkodni, hogy a működéshez hozzá kell adnia a többcélú társuláshoz is, merthogy társulásban van, hozzá kell adni az iskola normatíván felüli támogatásához – ennyit nem tud kisajtolni magából, mert akkor a településre egyáltalán nem tud fordítani egyetlen forintot sem, hiszen nincs rejtett forint sehol, amit ki tudna szakítani. A másik, hogy saját maga pályázik. Most magamról beszélek: készül a csatornázási pályázatunk, amihez közel 10 milliót kell letenni a következő évben, készül az iskolát illetően egy újabb pályázatunk, és most vagyunk az óvoda bővítésénél-fejlesztésénél, ami már elnyert pályázat, amihez az önerőt biztosítani kell. Ugyan az iskola megkérdezte a vezetést, hogy meg tudjuk-e csinálni, mert szükséges, és vállaltuk. De amikor látjuk, hogy az évet nehezen tudjuk zárni, ennyi önerő mellett, akkor elgondolkozunk, hogy a 2010-es esztendőben mennyit tudunk hozzáadni az egyéb pályázatokhoz. Mert pályázat bőven van, az biztos. Mindent lehet pályázni, de ehhez az iskolának és az önkormányzatnak egyeztetnie kell. Az önkormányzatnak egyetlenegy olyan forintja sincs – és most csak a saját önkormányzatunkról beszélek, hogy nem látom, honnan tudom kigazdálkodni –, ami az eseti segélyekre volna, például a kollégiumi díj támogatására. Már most jelezték a szülők, hogy a 7500 forintos kollégiumi díj egy olyan családnak, ahol munkanélküliek a szülők, megoldhatatlan. Nem tudom, honnan fogjuk előteremteni. A másik, hogy nehéz a gyerekek utaztatása, de ezt is meg kell oldani, erre is kér segítyt, plusz a beiskolázás. Tudjuk, hogy ma elindítani az iskolába egy gyermeket, főleg, ha még kollégista is, az nem kevés pénz.

Én azt gondolom, ez hiányzik jelen pillanatban.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Parancsoljon!

HELTAI MIKLÓS: Az önkormányzati oldalt erősítendő. A kormányzat fenntartja a maga álláspontját, az önkormányzati oldal is fenntartja a maga elutasító álláspontját. A mi szervezetünk költségvetése vagy finanszírozása a kvótarendszer megszüntetésével kezdődne, vagy az egész szisztéma alulról történő felépítésével. Ennek hiányában erről szó nem lehet.

HORVÁTH GÉZÁNÉ: Ha szabad még egy gondolatot hozzátenni: mi körjegyzőség vagyunk. A körjegyzőség működési normatívája is csökken, sőt, még az ösztönző támogatás is csökken. Egy 1200 fős körjegyzőséget jelenleg is a jegyző plusz négy ember lát el. Már nincs honnan csökkenteni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Válaszra megadnám a szót Szüdi úrnak.

DR. SZÜDI JÁNOS: Köszönöm szépen, elnök asszony. Sok megválaszolni való kérdés nem volt.

Az önkormányzati oldal az önrészt megválaszolta Keszei úrnak. Azt gondolom, az önkormányzatok meg fogják találni azt a megoldást, amivel az önrészt ki tudják gazdálkodni. Ők is elkészítik a költségvetésüket, és megnézik, hogy mit lehet elvonni, mit nem.

Az elhangzottakat nem kívánom vitatni, hogy nehezebb a helyzet az átlagosnál. Azt gondolom, Bencze Márta nagyon jól felvázolta azokat a körülményeket, azt a helyzetet, amely mellett e költségvetést össze kellett állítani.

A továbbképzésnél, hogy lesznek-e lyukasórák vagy nem lesznek... Valóban azt szeretnénk, hogy a továbbképzés menjen helybe, tehát olyan programot készítettünk, ahol nem az egyént, hanem a nevelőtestületet készítik fel, mert úgy tűnik, ez a jó, ez a hatékony, ha a nevelőtestületet helyben, a szülők és a diákönkormányzat bevonásával készítik föl. Ez hatékonyabb és takarékosabb megoldás, mint ami a pedagógusok kivonását jelenti.

A feladatszükséglet és annak ellenőrzése... Én azt gondolom, hogy a lehetőséget megadtuk, és abban bízunk, hogy nem szűkül. Nem kellene ellenőrizni, hogy szűkül-e a feladat. Ez egy lehetőség.

Az van a közoktatási törvényben, hogy 2010-ben az angolnyelv-oktatást mindenkinek hozzáférhetővé kell tenni. Én nem hiszem, hogy az önkormányzatot meg kell kövegni, ha azt az átmeneti szabályt, hogy ez kitolódik 2012-re, nem hajtja végre, hanem megoldja. Ilyen jellegű mozgásteret biztosítottunk az önkormányzatoknak. ez fakultatív lehetőség, egyáltalán nem kötelezően előírt, hogy ne oldják meg, hanem csak lehetőséget kaptak, hogy ha gond van, ne tegyék meg.

Azt gondolom, mindenki átérzi a jelenlegi helyzet nehézségeit, minden felszólaló azt jelezte, hogy aggódik a közoktatásért. Én ehhez nem tudok csatlakozni. Én a bizakodók közé szeretnék tartozni. Én is voltam pedagógus-továbbképzésen, és ott azt mondták, hogy mindig a pozitív oldalt kell nézni, pozitívan kell hozzáállni. Én abban reménykedem, hogy sikerül a költségvetés mellett is a közoktatás feladatait megoldani a jövőben is.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Márta?

BENCZE PÉTERNÉ: Azt szeretném mondani, hogy a feladatszükséglet, a feladatszükséglet és a mozgáster-bővülés valahol mást jelentenek. Ráadásul a feladatcsökkenés más, mint a

feladatszűkülés meg –szűkítés. Igyekeztem pontosan fogalmazni, de ha ez nem sikerült, elnézést kérek.

Nem is értettem, miért hangzik el többször az 5-8. osztályos napközi. A világon senki nem nyúlt a paraméterrendszerhez, a 3. számú melléklet kiegészítő szabályaihoz. Nem is érthető, hogy akkor milyen változás történt.

Fölmerült a kistérség is – ehhez egy mondatot szeretnék hozzátenni. 36 milliárd forint összegű az egész kistérségi szolgáltatási rendszer, meg a munkaszervezettől kezdve minden – ez nem semmi. Ezen belül a közoktatásnak a 2009. évi részesedése 15,6 milliárd forint volt, és annak ellenére, hogy ott is érvényesült közel egymilliárd forinttal az EHO meg a járuléksökkenés hatása, más ágazatból dolgozta vissza az ÖM, kvázi ugyanazon a szinten maradt, sőt, nem 15 657, hanem 15 663 a 2010-es előirányzata csak a közoktatási célú támogatásoknak a kistérségben. Az más kérdés, hogy jobban fókuszál a szabályozó – jelen esetben az ÖM, mert ő a papája-mamája ennek a támogatásnak –, hogy amit fenntart, amiben közvetlenül vesz részt a kistérség, arra fókuszál a normatívákkal. De onnan még a járuléksökkenést se. Kvázi ott kiadás elmarad, és több pénz jut a közoktatásra.

DR. SZÜDI JÁNOS: Kerpen úrnak még elfelejtettem mondani, hogy továbbítjuk a kezdeményezését, mert erre nyilván nem tudok választ adni.

KERPEN GÁBOR: Szeretném, hogyha a KT meghallgatná azt, aki február-márciusban...

DR. SZÜDI JÁNOS: Továbbítani tudjuk.

ELNÖK: Megadnám a szót magamnak.

Javaslom a Közoktatás-politikai Tanácsnak, hogy fogalmazzunk meg állásfoglalást, miszerint a kormányoldal kivételével minden oldal elutasította ezt a javaslatot.

Szavazásra teszem fel a kérdést, készüljön-e a jegyzőkönyvben egy ilyen állásfoglalás. Aki azt gondolja, hogy igen, kérem, tegye föl a kezét! *(Szavazás.)* Ellenpróba? (1) Tartózkodás? *(Nincs ilyen jelzés.)* Kérem, ezt vegyük jegyzőkönyvbe, hogy a szakmai szervezetek, a pedagógus szakszervezetek, a szülői szervezetek, a diákszervezetek, a helyi önkormányzatok érdekképviselői szervei, a kisebbségi önkormányzatok, a nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartók képviselői véleményükkel nem támogatták a költségvetési törvény javaslatát.

HELTAI MIKLÓS: A költségvetési törvénynek a közoktatásra vonatkozó számait – a többről nem szóltunk.

ELNÖK: A közoktatásra vonatkozó tervezetét.

AMBRUS ISTVÁN: Tehát a költségvetési törvény tervezetét és a közoktatási törvény módosítását.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van még valami, István?

AMBRUS ISTVÁN: A mai ülésre nem terveztünk más napirendet, azonban, mint a múltkor ígértem – akkor nem számoltam ezzel az üléssel – az óvodai nevelés alapprogramja,

valamint a kollégiumi nevelés alapprogramja mint fő napirendek október első hetében idekerülnek a testület elé, valamint, azt hiszem, egy kerettanterv is. Körülbelül két hét múlva.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Az ülést bezárom.

(Az ülés végének időpontja: 13 óra 13 perc)